ISSN 0132-4462

1986

ЗНАК ПОЧЕТА

ПЕРЕБУДОВА

№19

ЖОВТЕНЬ

У той час, як у всіх сферах нашого суспільного життя розгортається наступ на те, що заважає соціально-економічному руху вперед, є ще керівники, які тішать себе надією пересидіти процес перебудови в «окопчику» віджилих методів роботи.

(З газет).

— Наші у наступ пішли...
— Нічого, а ми в окопчику відсидимося.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Відкритий лист голові Путивльського міськвиконкому

А. М. ПІДШИВАЙЛОВУ

Вельмишановний Анатолію Михайловичу!

Не буду, як віщий Боян, розтікатися мислію по древу, сірим вовком по землі, сизим орлом під хмари, бо не пісню збираюся писати, а коротенького листа Вам адресувати. Не буду вдаватися і до велемовних епітетів, хоч ваше місто заслуговує того. І почну цього листа по билицях часу нашого.

Хто не знає в республіці, та що там у республіці,— в усій країні невеличке Ваше містечко, славний град Путивль! (Без епітетів, бачу, не обійдуся). Та майже кожен школяр може Вам процитувати рядки із «Слова о полку Ігоревім»:

Коні іржуть за Сулою —
Дзвенить слава в Києві,
Труби трублять в Новгороді,
Стоять стяги в Путивлі!..

Не менш славні сторінки вписали в історію Ваші земляки в роки Великої Вітчизняної війни. Про це складено не одну пісню, не одну легенду. Легендарний, одне слово, Ваш край. І кожен путивлянин з гордістю показує визначні місця свого древнього міста. Ідеш — і не встигаєш на всі боки голову повертати:

— Оце пам'ятник Семену Васильовичу Руднєву, а он, на Микільській горі,— Сидору Артемовичу Ковпаку... Там далі — колишній Мовчанівський монастир, історія якого тісно пов'язана з селянською війною Івана Болотникова... Оце — краєзнавчий музей, у Спадщанському лісі — музей Партизанської слави. А оце — наш Городок. Місце, де колись стояв замок з високим забралом. Із його стін вдивлялася у далечінь, що голубіла і голубіє за Сеймом-рікою, вірная дружина Ігорева — Єфросинія, або, як ми її по батькові називаємо, Ярославна. Виглядала з походу Ігоря Святославовича. Пам'ятаєте:

Ярославна рано плаче
в Путивлі на забралі...

І обов'язково приведе Вас путивлянин до пам'ятника, а точніше,— паркової скульптури Ярославни.

— Оце,— скаже,— встановили недавно. Згодом тут виросте справжній історичний комплекс. Та поки оте «згодом» буде, то ондечки, зовсім поруч, побудували танцювальний майданчик. І вечорами біля колишнього забрала, де плакала Ярославна, бадьоро лунає:

— Не плачь, девчонка!..

Замовкають і глухнуть від вереску електромузики солов'ї, під тупіт сучасних танців хрипнуть солісти ансамблів, і навіть місяць-молодик ховається на той час за кошлаті хмари.

Ні, Анатолію Михайловичу, ми не проти танцювальних майданчиків. Тільки за! Дбати про дозвілля молоді — це, зрозуміло, не другорядна і не третьорядна справа. Але не слід забувати і про духовність підростаючого покоління, про мораль, про патріотичне виховання на кращих традиціях нашого народу.

Кожного, хто приходить у Городок, охоплює трепетне хвилювання: дивишся в далечінь за Сейм-ріку — і переносишся у глибину віків. І віриш — саме звідси виглядала Ярославна свого ладу. Звідси вона промовляла слова, що увійшли в золоту скарбницю нашої літератури і у серця мільйонів людей світу...

І кожен душею торкається тут Історії. На цьому пагорбі не треба велемовності: хочеться постояти у вечірній тиші, подумати, осмислити те, що випало на долю твого народу. Тільки не під гучне гепання барабанів і бренькання електрогітар, не під пустопорожні шлягери і гигикання захмелілих парубків.

Сумніваюся, щоб у Путивлі б не знайшлося більш підхожого місця для танців...

І ще одне, Анатолію Михайловичу. Невже при будівництві танцювального майданчика нікому не спало на думку, що в Городку кожен шар грунту — свідок епох? Він не піддається реставрації. Це теж неоціненний скарб. І якщо не ми, то наші нащадки зуміють «прочитати» і ці сторінки славної минувшини.

До ювілею «Слова» у Путивлі нарешті відкриється музей цієї перлини давньоруської літератури. Що ж, чудово. Але і до ювілею, і після нього ми не повинні, не маємо права бодай у найменших дрібницях забувати про те, що своє минуле, свою історію ми повинні шанувати. А це означає — шанувати і самих себе.

По цій мові — будьте здорові!

Від щирого серця —
Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

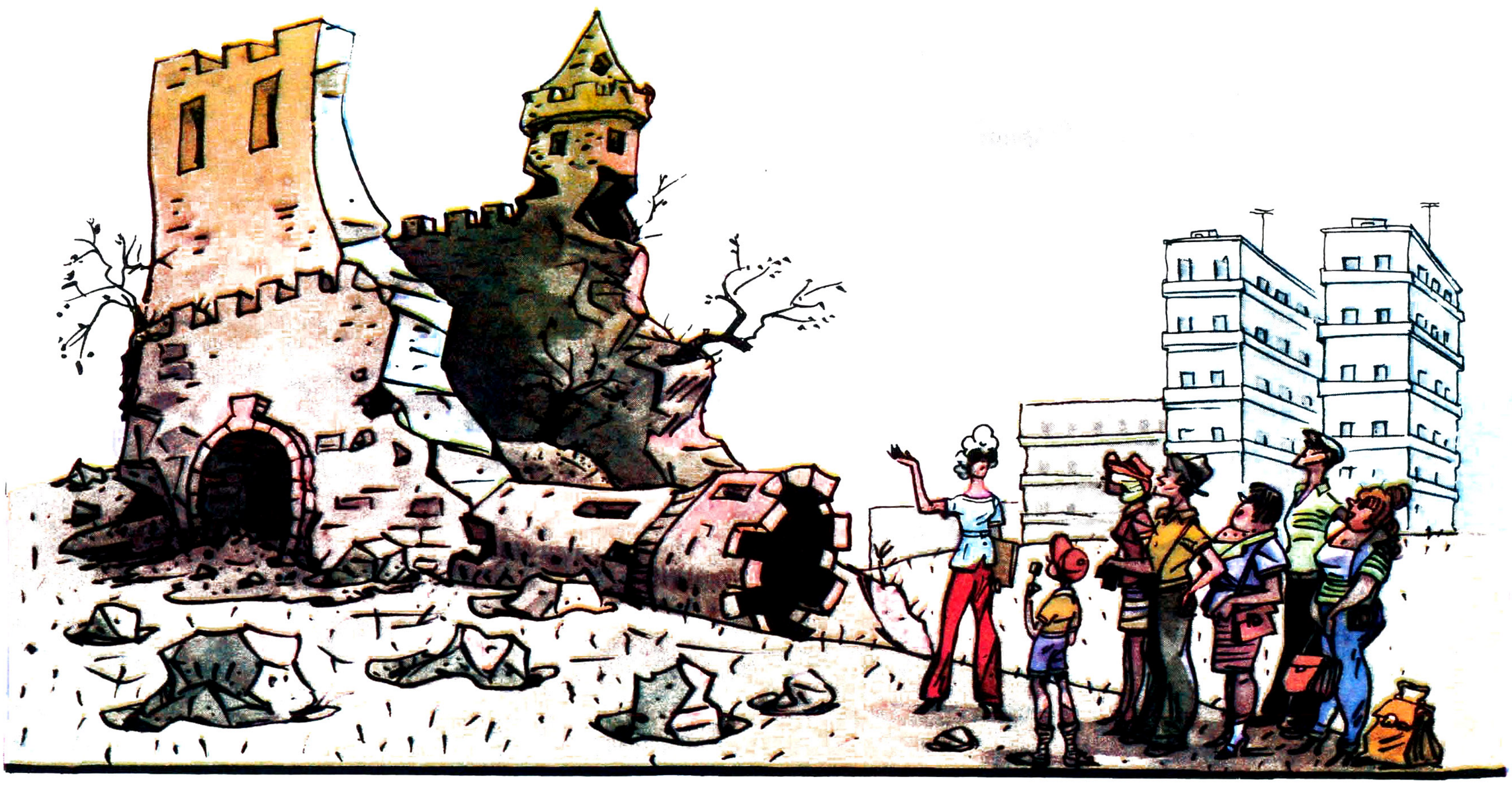

— А цей пам'ятник старовини був збудований на початку п'ятнадцятого століття, розвалився наприкінці двадцятого...

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

В АВТОБУСАХ — ПРОСТОРО!

СУМИ. Як повідомив наш кореспондент, в обласному центрі напрочуд просто розв'язали проблему перевантаженості приміських автобусів. Їхня кінцева зупинка тепер знаходиться не біля комфортабельного автовокзалу, а в абсолютно непристосованому для цього місці: наче і в центрі Сум, зате просто неба.

Оскільки випробування спекою і дощем, від яких нікуди сховатися, витримують далеко не всі, потік пасажирів на приміських маршрутах помітно обмілів, і в автобусах стало набагато просторіше.

ДЕРЕВА НА СПОГАД

Дуже просто вирішено питання оновлення села Великий Хутір Драбівського району Черкаської області. Сільський парк, посаджений тут 30 років тому, виявляється, заважає будівництву магазину. Тому парк почали вирубувати. Місцеві жителі просять штаб-квартиру ТАП переконати місцевих керівників у тому, що варто залишити хоч кілька дерев — на спогад про колишній парк.

НОВИЙ ПОЧИН

Як передає наш кіровоградський кореспондент з м. Олександрії, з новим почином виступили шевці місцевої взуттєвої майстерні, що по вулиці 50 років Жовтня. Девіз цього почину — максимальна віддача! Йдеться про максимальну віддачу грошей замовника в касу майстерні. Незадоволений, скажімо, клієнт якістю ремонту — хай ще раз платить, і брак усунуть. Ну, а коли знову щось не сподобається, можна ще раз заплатити. Деякі, правда, не в захваті від такого нововведення. Як, приміром, замовниця О. І. Вдовик. Чому, обурюється вона, я повинна платити за те, що майстри виправляють свою ж власну халтуру?! Та керівники майстерні лише посміхаються: мовляв, не хочете — як хочете!

ХТО ПЕРШИЙ!

Уже півроку увага мешканців міста Переяслава-Хмельницького (Київщина) зосереджена на ста метрах вулиці Солонці. Саме ці сто метрів розбитої дороги стали приводом для цікавого змагання за листуванням між міськрадою та розташованими тут підприємствами. За умовою, той, кому першому зрадить витримка, бере на себе клопіт з ремонтом вулиці.

— Ніхто не збирається поступатися,— заявили кореспондентові ТАП учасники змагань. — Ні представники міськради, з одного боку, ні керівники промбази ПМК-14, комбінату комунальних підприємств, заводу продовольчих товарів і цегельного заводу — з іншого.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Мій винахід! Димить цілий робочий день — начебто я щойно вийшов.

ПИТАННЯ-РУБА!

Адаптовані формалісти

Ох, і нелегка це справа. Особливо в психологічному плані. Бо не одразу вона й робиться. Але там, де це по-справжньому, то там без галасу і поступово. А там де... відгукуються, включаються, не відстають тільки на словах, не на ділі. Там дещо карикатурно виходить.

У перші дні я й на собі відчув. Бо теж у темпі хотів було перебудовуватися. Точніше, відчути дух отієї перебудови, прискорення. Не знаю, як на кого, а на мене вона спочатку подіяла негативно. Мабуть, від незвички.

Зайшли, пригадую, з приятелем у гастроном. Купили пляшку і... Словом, не так, як колись, бо приятель каже:

— Давай, але тільки в темпі.

— В «Темпі», — пояснюю йому, — уже закрили і склянок у під'їзд не дають.

— Та ні, — знову він. — Ти мене не так зрозумів. У темпі — це без закусі, без філософії і без цитат Спінози і Фейєрбаха. У мене в кімнаті вип'ємо — і по хатах. Я залишаюсь у себе, а ти біжиш додому.

Не встиг я з його квартири вискочити, перетнути вулицю, коли відразу відчув, що та вулиця, по-перше, не рівна. По-друге, по ній хтось пустив подвійний автобус. Я одразу здогадався: прискорення! Перебудова!

От тільки не втямив, чому в одному випадку той автобус, як трамвай, — начебто з причепом. А в другому, один стоїть на іншому. Точно як у Лондоні. Щоправда, я в Лондоні не був, але по програмі «Час» столицю на Темзі бачив.

Словом, між причепами я таки вулицю перетнув. Хтось у спину сюркнув, але я у темпі — на дитячий майданчик. На карусель. До знайомого дяді Васі. Сів на свого улюбленого коника і кричу йому:

— Давай, поганяй!

— У нас прискорення, — попереджає він мене.

— У нас теж, — гукаю йому і дивлюсь, у якому темпі по алеї парку мчить міліціонер. — Такі темпи, що понюхати рукав ніколи. Голова йде обертом. Крути у зворотний бік.

Дядя Вася там щось як крутнув. Воно як захурчить. У разів три швидше, ніж колись було. Який тут вестибулярний апарат витримає.

— Зупини! — хотів було крикнути. Коли те «чортове колесо» (тільки цього разу в горизонтальному положенні) само зупинилося. У душі зрадів. Можна сказати, подвійно. Бо й міліціонер не довго біля колеса крутився. У чоловіка теж заданий темп. Крутнувся навколо каруселі і — назад, у кущі. Я ж зліз з коника і до дяді Васі.

— Чому так швидко? — обурююсь. — Гроші ж ті самі.

— Так ми тепер утричі швидше карусель крутимо. Не відстаємо. Як усі, перебудовуємось. Ти що, газет не читаєш? То хоч радіо слухай, — присоромив він мене. — Чи ти нічого не відчув?

— Відчув, — відповідаю і поплентався далі, ледве ноги переставляючи. Коли це дружинники мені назустріч.

— Чого це ви, товаришу, в такому темпі просуваєтесь?

— Від озону, — кажу, — сп'янів. Весь час у закритому автоцеху працюю. Гази, випари. А це в парк вийшов, а тут озон, кисень. Організм пере...

— А чому хитаєтесь?

— Так прискорення ж.

— Де? — питають.

— На каруселі. Утричі швидше крутять, ніж крутили Перебудувалися, а я ще не встиг.

Відпустили. Подвійне спасибі, що не принюхувалися. Того дня, на щастя, суперфосфатний завод у три труби запрацював. Там теж, видно, реорганізація, переорієнтація і прискорення. Бо дим аж по землі слався.

Наступного дня в овочевий завітав. Зранку. Підпливаю до Марусі і шепчу:

— Кинь огірочка з розсольчиком.

Вона хить — і вже біля бочки. Раніше, бувало, коментарі розводила. Мораль читала, давала рецепти, рекомендації. А це, бачу, все в темпі: за кульок, до розсолу, за огірки і на ваги тільки — блись. Стрілка й не встигла здригнутись.

— Карбованець десять, — каже.

— Швидка ти, — це вже я їй.

— А мені ніколи з тобою розпатякувати, — відповідає. — Завмаг сказав, щоб ми утричі швидше тепер працювали. Епоха прискорення.

— А я теж, голубонько, перебудувався, — посміхаюсь — і як дихну на неї потрійним мужським одеколоном, то всі овочево-фруктові аромати її магазину, як циклоном, на вулицю винесло. — Тепер ти мене на тверезу голову, — кажу, — не візьмеш. Не ті часи. Читати газети треба...

Хотів було її ще й послати... до завідуючого, щоб книгу скарг принесла. Як раніше бувало. Вона мені замість книги огірочок приносила і посміхалась:

— Або книжечку, або огірочок.

Я вибирав останнє і спокійнісінько йшов до бочки з пивом. А тепер? А тепер я вилетів з магазину, як корок з-під шипучки. Домчав до бочки. А тут ще більший темп, такому темпу й кіношники позаздрити можуть.

— Сама ж піна, — кричу королеві пивбочки, показуючи на кухоль, де мало бути пиво.

— Дуй, — королева пивбочки відповідає, — і чим швидше, тим краще. Мене сюди в темпі, для плану викинули. На дві години не більше. А ти тут ще викаблучуєшся. Он глянь, скільки позаду тебе народу спраглого!..

Я й дунув. Куди, не скажу. Знаю лише одне. Що день тоді пролетів у мене, як мить. Ніч, до речі також. І потрійний одеколон не допоміг.

І це мене, можна сказати, наодеколоненого інтелігента, за мій же рахунок поголили. А що ж робити з тими, я б сказав, адаптованими формалістами, що так швидко перебудувались?! Що? Я вас питаю!

Олег ЧОРНОГУЗ.

УПЕРЧАНСЬКІЙ ВІТАЛЬНІ

Костянтин Сергієнко

ВІДКРИТТЯ

За східними мотивами

Давним-давно, не в наші дні,
Жив-був у древній Фергані
Мудрець Сухраб Алі-Заде.
Отож про нього й мова йде...

То був учений чоловік,
Віддав науці весь свій вік —
Рішав проблему, зокрема,
Чому у жаб хвоста нема.

Спливали місяці, роки,
А все Сухрабу невтямки,
Все розмірковує Сухраб:
Чому нема хвоста у жаб?

І от якось одного дня
Мале, дурненьке жабеня
Притьма стрибнуло з арика
І всілось проти мудрака.

На нього глянув наш мудрець
І аж підскочив: накінець
Йому одкрилося-таки
Оте, що мучило роки!

Осяг розгадки суть і зміст!
І мудрість вирік — для століть:
«Якби у жаби виріс хвіст,
Він заважав би їй сидіть!»

* * *

Додати хочу кілька слів:
На днях знайомого зустрів,
Спитав: «Як справи йдуть твої?»
А він: «Труджуся в НДІ,
Науку рухаю вперед».
«Що ж робиш там, як не секрет?»
«Та не секрет, звичайно, ні:
Потрібно довести мені —
А це проблема не проста! —
Чому у жаб нема хвоста».

РОЗСУДЛИВИЙ ЗАСТУПНИК

«Як твій синочок?» — запитав Хома
А Веремій: «Хреста на нім нема!
Знов двійка з геометрії!.. Це жах!
Попався на Піфагорових штанах!»
Хома йому: «Спочатку розберись,
Ну, а тоді й судити вже берись!..
По-перше, слід би знати, темнота:
Син — атеїст, тому-то без хреста;
По-друге, двійка — не велике зло,
Колись і в мене рясно їх було;
По-третє ж, де ті докази вини,
Що він у Піфагора вкрав штани?!»

ХОМОВІ РОЗРАХУНКИ

В Хоми якось питає Веремій:
«Скажи, а що б робив ти, друже мій,
Якби тобі, припустимо, ото
Та хтось подарував би тисяч сто?»
Хома: «Якби сто тисяч тих мені,
Тоді борги б вернув своїй рідні». —
«А з рештою що став би ти робить?» —
«А решті... я сказав би: «Підождіть!..»

ЗА РИБУ ГРОШІ...

В коханні присягаючись, раніш,
Було, до любки воркотів Тиміш:
«О рибонько!.. Тобі, моя душа,
Все, все віддам, до крихти, до гроша!..»

Спливли літа, і він забув про все,
Вже «рибоньці» й зарплати не несе.
А спробуй натякни на це Тимоші —
Одразу в крик: «О! Знов за рибу гроші!..»

ВІДЦУРАЛАСЬ

Два пияки у зоопарку влітку...
Один — все дулі мавпам тиче в клітку,
Регочеться і казна-що верзе.
А другий очі впер у шимпанзе
Й знавця із себе удає — варняка:
«Павлушо, це — наш предочок, макака.
Від неї, друже, людство все пішло.
Виходить, ми — рідня її, Павло...»
А мавпа — мавпі: «Бреше, лобуряка!
Між нас п'яниць і дурнів не було!»

ДРУЖНЄ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Негадано Хома Ярему стрів.
«Ге-ге, та ти, нівроку, розтовстів!
Не влізеш скоро і в штани, сливе». —
А Веремій руками лиш розвів:
«Харчуюсь я в буфетах та кафе,
Уже ось рік дотримуюсь дієти,
За день з'їдаю три м'ясних котлети.
Й од чого тільки той живіт росте?!» —
«Е, слухай-но,— Хома йому на те,—
Ти до котлет не допадайся дуже:
Від хліба поправляються, мій друже!»

Мал. В. СОЛОНЬКА

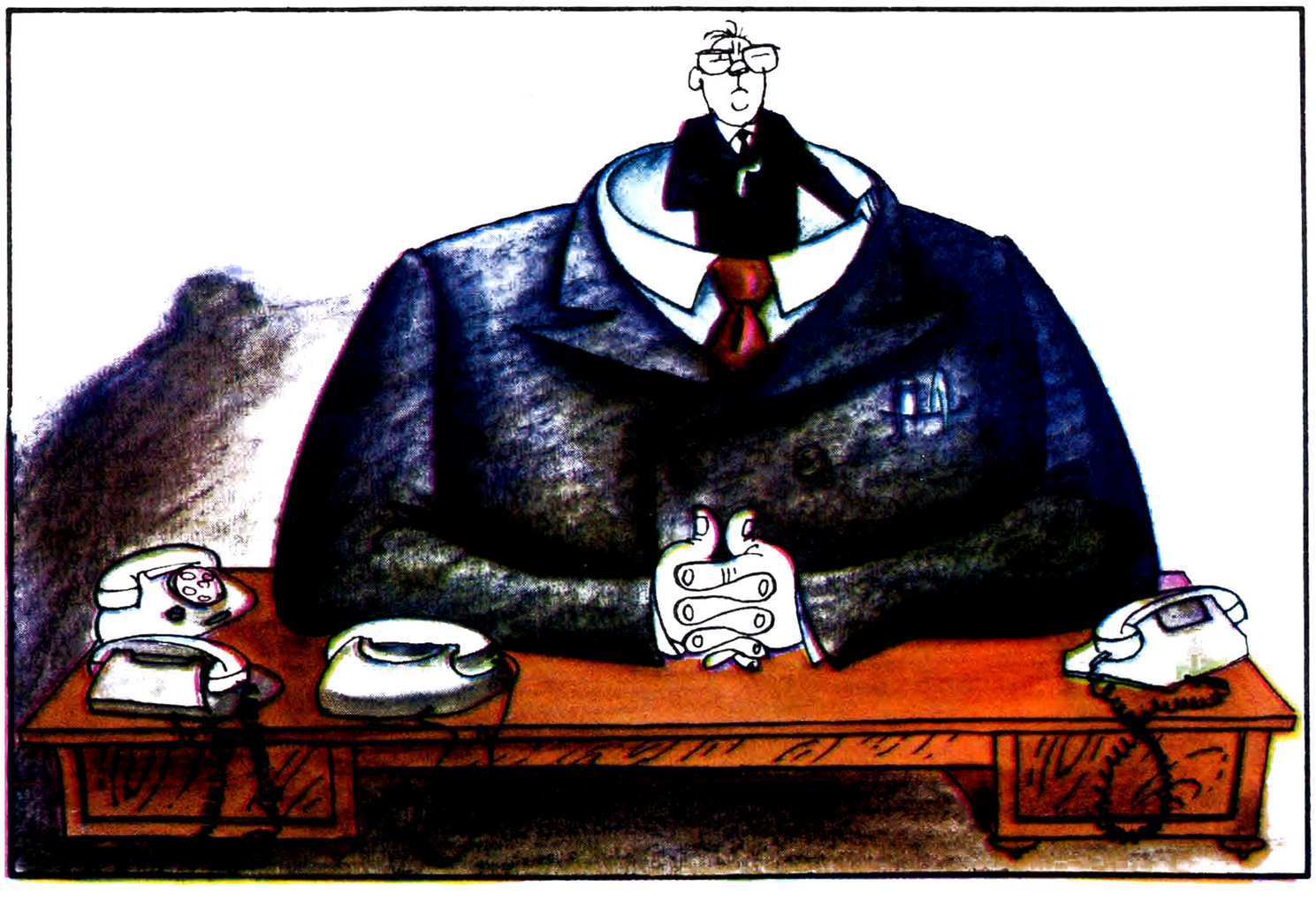

Без слів.

Дали перцю!

У фейлетоні «Обрахунок за інструкцією» (№ 9 журналу) писалося про те, як у деяких ательє мод навчилися «роздягати» замовників, тобто позбавляти верхнього одягу. Зокрема, йшлося про те, як закрійник Юдицький Д. А. з ательє № 24 Київської фабрики індпошиття та ремонту одягу № 1, прийнявши від замовника п'ять вичинених шкір, клявся і божився, що швиденько пошиє добрячого кожуха. Розчулений замовник тут же виклав ще й солідну суму. Та довгенько довелося йому чекати кожуха, замість якого у відповідь чув самі обіцянки. А згодом Юдицький почав знову клястися і божитися, що ці шкіри (усі п'ять) скоротилися... до невидимості.

Після виступу Перця директор фабрики № 1 В. С. Гайдамаченко повідомила редакції, що фейлетон обговорено на розширеній нараді усіх начальників відділів та завідуючих ательє мод. Факти, вказані в ньому, повністю підтвердились. За грубі фінансові та технологічні порушення закрійника Юдицького Д. А. з його посади звільнено. А матеріали по відшкодуванню збитків, завданих замовникам, передано слідчим органам.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...портрети керівників тресту «Південелеваторбуд» висять у кожній оселі відомчого будинку № 89-А (він належить ПМК-139 цього тресту) по вулиці Варшавській міста Кіровограда. Як на ікони, дивляться на них мешканці квартир, вимолюючи прискорення ремонту свого аварійного житла, де протікає дах, стіни вкрилися павутинням тріщин, поіржавіла сантехніка, немає газу.

●

...у Турківській музичній школі Львівської області розпочався збір коштів на придбання папуги. Цього птаха музиканти мають намір подарувати Турківській радіотелемайстерні. Основним завданням папуги буде — щохвилини нагадувати забудькуватим майстрам про ремонт шкільного магнітофона «Маяк-203», який уже два роки лежить у майстерні.

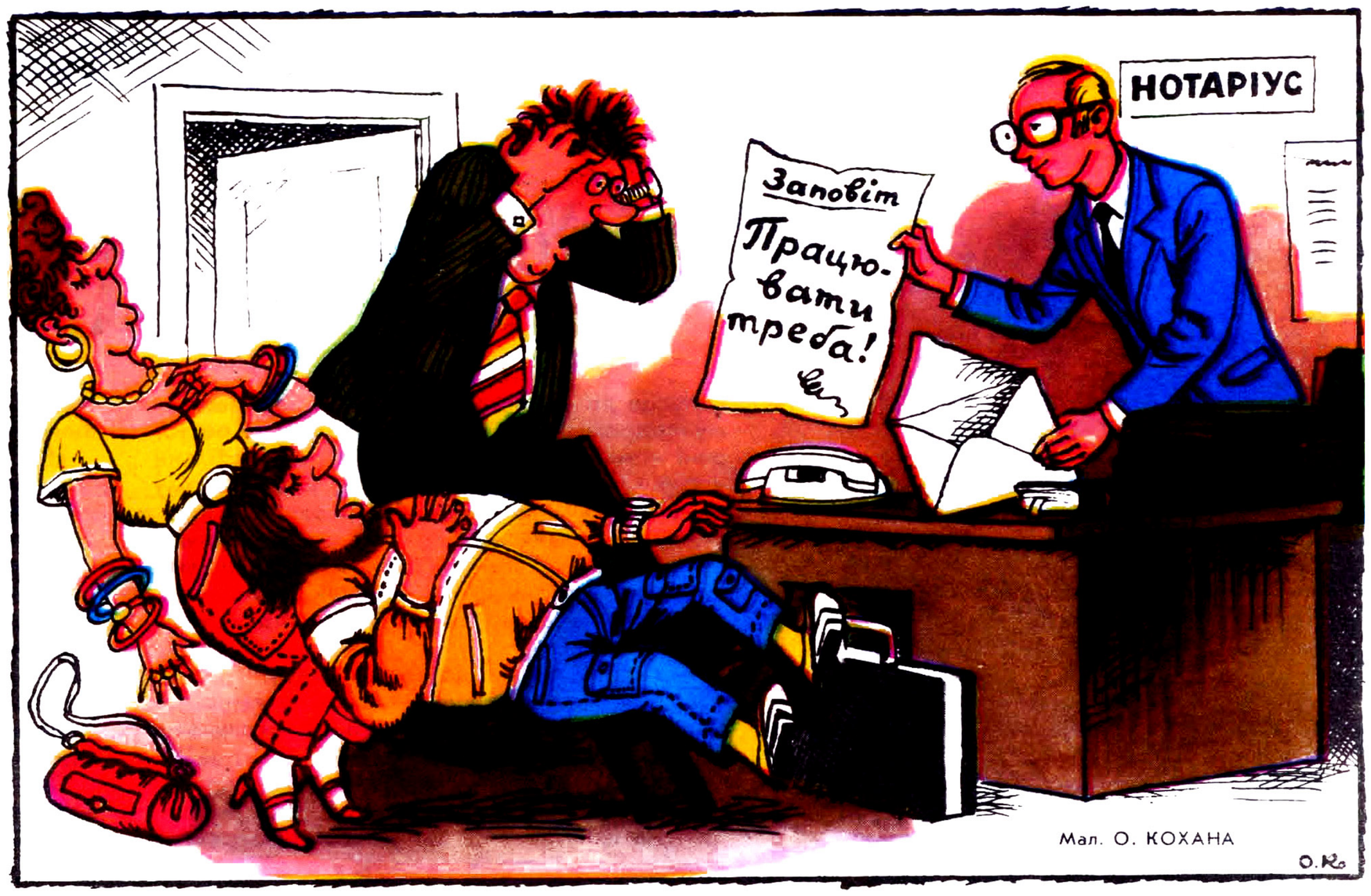

Мал. О. КОХАНА

Останя воля.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Не псуйте вулицю, ХЛОПЦІ!

Живуть у славному місті Чернігові хлопці: Рубан Володимир Іванович, Вовк Леонід Олександрович та Клепацький Анатолій Володимирович.

Власне, слово «хлопці» підходить лише до Володимира Івановича, 1964 року народження, та й то лише за віковою ознакою, бо він одружений, отже — чоловік, і має маленьку донечку, отже — батько.

Щодо решти «джентльменів» — Леоніда Олександровича та Анатолія Володимировича, то тут слово «хлопці» вживається з великою натяжкою — Вовк 1949 року народження, а Клепацький відповідно народився в році 1950-му.

Не хлопці — мужі, люди, що мають вже чималенький життєвий досвід і повинні мати постійний причал та міцно триматися на ногах.

Тепер для розкриття образу як усіх трьох одразу, так і кожного зокрема, годилося б навести якісь факти з їхньої трудової біографії. А от тут-то й «тпрру!» — розповідати нічого. Доводиться, хочеш — не хочеш, повертатися до останніх слів попереднього речення: «міцно триматися на ногах».

Коли б вищепоіменовані громадяни, як замолоду, так і нині, міцно трималися на ногах, у них була б хоч якась трудова біографія.

Але їхній виробничий статус, як попередніх років, так і нинішніх днів, дуже просто і лаконічно вкладається у два рядки відомої народної пісні:

«Він ніц не робить,
Тілько п'є...»

Оскільки з трудовими біографіями нічого не вийшло, доводиться черпати інформацію з інших джерел: із міліцейських документів.

Можна погортати справу № 26, заведену Деснянським райвідділом міліції міста Чернігова, з якої випливає, що Рубан Володимир Іванович притягається до відповідальності аж за двома статтями Карного кодексу УРСР: 214-ю — як злісний нероба та 114-ю — як злісний несплатник аліментів.

Тут не треба бути «юристою завзятим», як казав колись Возний, щоб зрозуміти — одна стаття Карного кодексу тягне за собою іншу: з чого ж аліменти платити, коли зарплати катма? На горілку, щоправда, гроші десь знаходяться.

Щодо Вовка Леоніда Олександровича, то не можна сказати, що його трудова книжка являла собою незайману цноту. Де-не-де, погортавши її, можна знайти кілька записів-дат про прийом і звільнення з роботи за власним бажанням.

Але дебет-кредит, висловлюючись мовою бухгалтерії, настільки не сходяться, що лише заборгованість Леоніда Олександровича по аліментах сягала тисячі карбованців.

Леоніду Олександровичу, як і Володимиру Івановичу, теж перспективиться відповідати за двома вищезазначеними статтями Карного кодексу УРСР.

Для Клепацького Анатолія Володимировича все це — пройдений етап. Не так пройдений, як пропитий, бо й він не просихає, а що таке стаття того ж таки кодексу, що передбачає відповідальність за злісне дармоїдство, Клепацький знає добре: вже двічі притягався до відповідальності і навіть відбував покарання.

Покарання передбачає і перевиховання. Останній нюанс якось не торкнувся свідомості Анатолія Володимировича, бо перевиховатися він не перевиховався, хоча певні висновки і зробив. Він зрозумів, що вдома краще, ніж у тих місцях, де карають-перевиховують, і, щоб не потрапляти під статтю 214-ту, підробив довідку з місця роботи, на чому й спіймався, і тепер відповідатиме ще й за підробку документів.

Здавалося б, усе ясно, як у класичній драмі: «порок наказан, добродетель восторжествовала». Однак від того, що «порок наказан» чи буде «наказан», «добродетель» не одразу ж торжествує.

Лише в Чернігові (а це, як ви здогадуєтесь, не найбільше місто на Україні) вам покажуть стоси справ, заведених на таких, як оці троє, про яких щойно йшлося.

Довго ці справи заводяться, та не скоро дармоїда в примусовому порядку трудовлаштовують, а коли й трудовлаштують, то це ще не означає, що за тиждень-два він не звільниться «за власним бажанням». Таке от у них, дармоїдів чортових, «власне бажання» — гуляти, байдики бити, пити і ніде не робити. Ніде і нічого.

А ми розводимо руками: «Звідки ж вони беруться, оці дармоїди-виродки, що виросли в трудових родинах?» І починається: «Комсомол винен!», «Школа винна, не прищепила любові до трудового процесу!», «Батьки винні, погано виховали», «Трудовий колектив винен, не зумів їх зацікавити роботою!» Словом, усі довкола винні, тільки нероби-паразити святими та божими залишаються.

Правда, є ще одна версія: «Вулиця їх зіпсувала! Не кажіть і не говоріть, усе це вулиця натворила!»

Шановні громадяни, давайте розберемося, що таке вулиця і як вона взагалі може кого б то не було зіпсувати? Вулиця — не дуже складний конгломерат, що, як відомо, складається: з проїжджої частини, хідників, будинків, дерев, ліхтарних стовпів. По вулиці люди ходять на роботу і повертаються з роботи. Правда, по вулиці (і, на жаль, ще не по одній) вештається і п'яне кодло нероб, дармоїдів, хапаючись то за дерева, то за ліхтарні стовпи, щоб утриматися на ногах. Але яка в цьому вина вулиці, кого вона псує? Це її екстер'єр псують п'яні пики і брудна лайка.

І ще одне. Давайте всі разом подумаємо, як зробити, щоб вулиця, точніше — проміжок за маршрутом: «дармоїд» — «робоче місце» стала мінімально короткою і прямою. Без бюрократичної тяганини.

Г. ЛОЗУН.

Вітаємо ювілярів!

Письменника Івана ЦЮПУ
з його третім 25-літтям.

Поета, лауреата Державної премії СРСР
Івана ДРАЧА
з його другим 25-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Щоб прокласти свою стежку, не обов'язково плутати манівцями.*

● *Гнув свою лінію доти, поки не утворилося зачароване коло.*

● *Нерідко роль орлів виконують стріляні горобці.*

● *Заручився такою підтримкою, що за себе вже не ручався.*

● *Мало того, що говорив з чужих слів, ще й кричав при цьому не своїм голосом.*

● *Бувають не лише штатні одиниці, а й штатні нулі.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

СУДІТЬ САМІ

ЯК ТРИВОГА, ТО ДО БОГА...

Місце дії — ресторан «Жокей» на київському іподромі. Час дії — вечірні години. У ресторані — майже ніяких дійових осіб. Тільки у кутку тихо гомонить компанія у класичному варіанті — «чавлять одну на трьох».

Аж тут з'являється головна героїня нашої мелодрами — Євгенія Георгіївна Осташкова, викладачка Ялтинського медичного училища, яка прибула до Києва на курси підвищення кваліфікації.

— Хлопці, можна до вас пристати?

— Одвалюй, мамашо, — дещо нечемно повівся похмурий чаркодій, навіть не поглянувши в її бік.

— Куди? — явно недоречно поцікавилося новоприбуле медичне світило.

— На цвинтар! — а тут уже зовсім чорним гумором повіяло.

— Я б не сказала, що...

— Не набридай людям, мамашо!

— Та яка я вам «мамаша»? Я, щоб ви знали, уже бабуся! Оце з Ялти телеграму одержала, що онук народився. Хотіла з цієї нагоди пляшку поставити, а ви... Я ж тут у Києві нікого не знаю.

— З цього й починала б, — зазначив похмурий верховода, підвів голову і нараз ошелешено закліпав очима.

Дама сяяла коштовностями, як вітрина ювелірторгу! Якщо її золоті брязкальця збути (навіть не дуже торгуючись), стане щонайменше на новеньку, мов п'ятак з монетного двору, «Волгу»...

— Яка ж ти бабуля? Та ти... Та ти справжня чародійка! — з неприхованим захватом проголосив явно приголомшений чаркодій. — Та від вас очей не одірвати! Хлопці, я правильно кажу?

— У самісіньку точку!

— До такої «бабулі» я б і сам залюбки позалицявся! Більше тридцятки вам не даси!

— Перепрошуємо за прикре непорозуміння, мадам! Будем тільки раді, якщо ви приєднаєтеся до нашого скромного столу... Повірте, ми щасливі уже тим, що дихаємо повітрям, напоєним тонкими пахощами ваших парфумів!

Дама розквітла, немов кримська магнолія.

— З чого почнемо? Які напої вам більше смакують?

...Подальші події губляться у суцільному кінематографічному затемненні і розумовому потьмаренні від надміру вжитих напоїв. На щедроти дорогоцінної «мамаші», чи то пак — розвеселої бабулі. Кудись поїхали... Щось хлебтали на ходу... Якась квартира, невідомо чия... У самої героїні події лишилися в пам'яті, як миготливі фрагменти вкінець зіпсованої любительської кінострічки, що не піддається жодним, навіть героїчним зусиллям реставраторів.

А наполегливими реставраторами виявилися працівники міліції, які підібрали «веселу бабулю» на вулиці у стані, м'яко кажучи, безтямному. Проте специфічна атмосфера райвідділу міліції під час напружених нічних чергувань вплинула на неї благодійно: вона поволеньки почала приходити до тями.

Аж тут вдарило — коштовності без сліду зникли... Гвалт!

«Реставратори» наполягали:

— Де ота вулиця?

— Де отой дім?

— А я хіба знаю? — бідкалася потерпіла. — Завезли та й усе.

— Хто оті волоцюги?

— А я хіба питала?

— Як виглядають?

— Та мені було огидно дивитися на їхні потворні пики!

— Ну, добре, ви хоч пам'ятаєте, що у вас вкрали?

Оце громадянка Осташкова пам'ятала і похапливо оповіла:

— Два золотих ланцюжки... Сім кулонів... Персні... Два швейцарських годинники... Один золотий, другий платиновий.

Ого! Прикрас стало б на кількох дам!

— Для чого усе це начепили?

— Не могла ж залишити у гуртожитку. Люди невідомі — ще вкрадуть...

— А навіщо привезли коштовності з Ялти?

— Щоб там не вкрали...

Не будемо далі інтригувати читачів. Скажемо тільки, що при тій інформаційній мізерії крадія усе ж таки було швидко затримано. Ним виявився злодій-рецидивіст Міщенко О. В., який уже тричі відбував покарання. Поцуплені ним коштовності було повернуто потерпілій.

І ось тут сталася несподіванка: злодія не могли засудити!

Чому?

А тому, що громадянка Осташкова Є. Г. знехтувала своїми обов'язками, передбаченими законодавством: не з'являлася на виклики слідчого, до прокурора, до судді... Відповіді її були одноманітні: «Претензій не маю». І край! Тривалий час даремно збиралися на слухання справи суддівська колегія, прокурор, адвокат, свідки. Росли невиправдані матеріальні збитки, марно гаявся робочий час. І тоді Міщенко з надією заспівав своєї:

— Хіба ж я винен? Вона сама мене на пиятику спровокувала! Тому й до суду не йде, щоб правда-матінка не вийшла на яв... Ач яка спритна! Чому не каже, що залишила свої брязкальця мені на збереження? Нехай доведе, коли не так!..

Зрозуміло, злодій дістав по заслузі. Суд з'ясував, що «так» і що «не так». Закон є закон! Його возом не об'їдеш...

Та ось виникає низка запитань: хто ж тепер має відшкодувати непередбачені судові збитки? Хто має повернути витрачені, по суті, даремно державні кошти? Чи не дама з її «брязкальцями», вартість яких перевищує 12.000 карбованців? Як ви гадаєте? А то виходить: як тривога, то до бога, а як тривоги нема, то й «претензій» катма... Ось таке воно — це «солодке життя». З кримінальними наслідками...

М. МАЙБОЖЕНКО,
Ю. МАЛИЙ.

ДАЙОШ ВЕРТОЛІТ!

Нещодавно у моїй голові спочатку замерехтіла, а потім міцно утвердилася одна мрія, точніше — конструктивна ідея, якою вважаю за потрібне поділитися з широким загалом. Дуже добре було б, подумалося, якби мені виділили для службового користування пасажирський літак. Не обов'язково аеробус на 360 місць, можна й скромненький Ан-24. Або ще краще — вертоліт місць на двадцять.

Для чого, питаєте, такий вертоліт? А дуже, уявіть собі, потрібний. Можна, приміром, злітати на вихідні дні в Карпати й своєчасно повернутися в понеділок на роботу. Або ж, бува, треба терміново уточнити прізвище героя фейлетону, який проживає в далекій Баламутівці. Можна, звісно, зателефонувати до цього села. Але ж скільки часу, нервових клітин і здоров'я слід витратити, щоб додзвонитися до Баламутівки й на власні вуха переконатися, що тебе не чують. Можна також полетіти рейсовим літаком до обласного центру, а вже звідти добратися до жаданої Баламутівки, як колись казали, на перекладних. Але ж ви не гірше за мене знаєте наш любий Аерофлот. Спочатку не буде квитка, потім відповідних метеоумов на трасі. А коли маєш свій службовий вертоліт, то сів собі — і гайнув туди-назад за пару годин. Швидко, вигідно, зручно!

Словом, вертоліт мені гвалт як потрібен.

Я був би, однак, невиправним хвальком, якби сказав, що така ідея спала мені на думку сама собою. Ні, конструктивну ідею мені підказали. Отже, в мене є співавтори. І несправедливо було б їх не назвати.

Водій вантажної машини виробничого об'єднання «Електрон» В. Гур'янов, перевозячи деталі з вулиці Ленінградської до приміського селища Рясного, опинився знічев'я в Брюховичах. (Це те саме, що їхати з київського центрального універмагу до оперного театру через Білу Церкву). Водій пояснив: заступник начальника цеху В. Чорний наказав заїхати в Брюховичі до однієї робітниці, яка захворіла, а в неї чомусь опинилися дуже важливі для виробництва документи. Можна було б, звісно, послати за документами когось рейсовим автобусом. Але ж рейсовим їхати довше, та й п'ятнадцять копійок слід вгатити на квиток. А машиною швидше, зручніше й безкоштовно!

Або от із стрийського заводу «Металіст» автобус 90-33 ЛВМ привіз до Львова кількох постачальників, а серед них і начальника відділу технічного контролю І. І. Грицишина, якому треба до начальника відділу машинобудування Держстандарту М. І. Помпе. Михайло Іванович — солідний чоловік, від нього залежить швидка й якісна атестація продукції заводу. Але й Ігор Іванович теж солідний чоловік, він розуміється на насосах. А на дачі в Помпе якраз зіпсувався насос. Далі атестація відбувалася просто: поки Помпе оформляв атестацію, Грицишин ремонтував йому насос. До дачі, правда, можна добратися громадським транспортом, можна спіймати таксі, але ж то довго й клопітно. Навіщо ж тоді автобус? Просто глупо ним не скористатися. І двоє солідних товаришів — Помпе та Грицишин — сідають у тридцятимісний автобус і прямують на дачу. Швидко, зручно, безкоштовно!

У цьому ж дачному кооперативі ми надибали спеціалізовану машину УАЗ-469 з написом на боці «Держстандарт». Водій Володимир Рогожинський неабияк здивований зухвалістю автоінспектора: невже, справді, він, водій, не має права в обідню перерву на своїй (?) машині поїхати на свою дачу?!

Тим часом з сусіднього дачного кооперативу вирулює на шосе могутній МАЗ № 31-01 ЛВЕ, що належить виробничому об'єднанню «Конвейєр». Єдиний вантаж багатотонної машини — двоє пасажирів у кабіні. Водій А. Сухий виставляє свідком самого бога, який має підтвердити, що він (водій, а не всевишній) опинився в робочий час на дачі чисто випадково, а ще випадковіше потрапили в кабіну двоє його колег.

Диспетчер транспортного цеху виробничого об'єднання «Кінескоп» А. Федюк з усного і ласкавого дозволу начальника цеху Ю. Проня привіз на восьмитонному КамАЗі три кубометри дощок, потрібних для реконструкції дачі. Документально тут все оформлено так, як і має бути. І Федюка, диспетчера, тобто розпорядника руху, ніяк не засмучує те, що велетень-КамАЗ серед білого дня прямує явно не туди, куди йому в робочий час разом з водієм Федицьким треба прямувати.

З автоінспекторами Є. І. Венгльовським і С. Р. Курдіякою ми за якихось три години їзди довколольвівськими гостинцями «засікли» більше десятка службових КамАЗів, МАЗів і усіляких УАЗів, водії яких у робочий час вештались у суто приватних інтересах.

Дехто з водіїв ніби й розумів, що робить не зовсім те, що належить робити за службовим статусом, тому намагалися вигадувати виправдувальні версії. Та мало не всі затримані були неабияк здивовані: невже ж вони не мають права на своїй машині підскочити куди їм треба?! Не менше були здивовані і їхні начальники, які їх надсилали або дозволяли їхати у своїх справах.

Так, до речі, буває здивована робітниця кондфабрики, коли її затримують з винесеним кілограмом цукерок, «на яких вона працює». Так само дивується і продавець, коли йому зауважують за те, що він «без усяких» узяв дефіцитний товар, за яким вишикувалася довга черга.

А всі ці водії та їхні керівники, либонь, читали й постанови про економію пального, й укази про боротьбу з нетрудовими доходами. Але чомусь це їх не обходить. Або сходить з рук.

Отож і подумав: а чим я гірший? На КамАЗ, очевидно, розмінюватися не варто. Дайош відразу вертоліт! Щоб швидко було, зручно і вигідно. Не державі, звісно, а мені.

О. КРУКОВЕЦЬ.

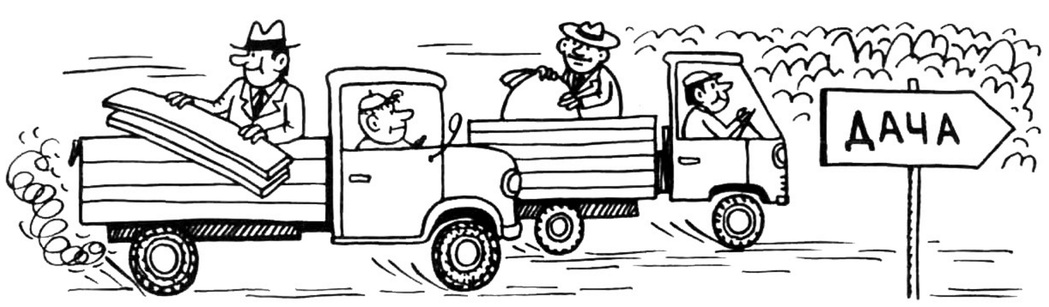

Мал. В. ЧМИРЬОВА

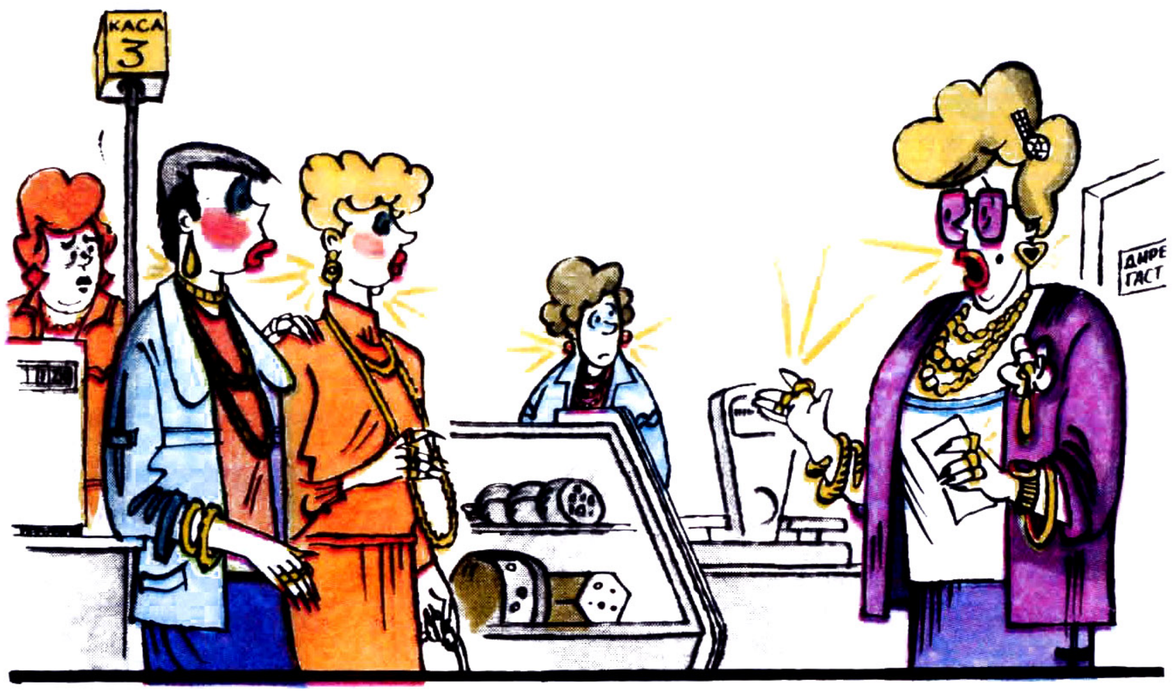

— Приготуйтеся, колеги,— наш гастроном завтра перевірятимуть!

— Представляю вам, колеги, ревізора.

Тушкований заєць

ГУМОРЕСКА

— А мій понад усе полюбляє галушки, — зауважила Чижикова Маруся, коли телепередача, в якій йшлося про смачну і здорову їжу, закінчилась.

— Пхи, галушки! — закопилила губу її сусідка Наталка. — Їх і першокласниця напартолить. А ви вмієте готувати чанахі?

Ні Маруся, ні господиня квартири Тетяна, де домогосподарки зібралися, не відали, звичайно, не тільки про те, як готувати чанахі, а й взагалі не знали, що воно таке...

— І не птиця, й не риба, — сказала Наталка. — Отже, беремо баранину, ріжемо на дрібні шматочки і складаємо в металевий або краще в глиняний горщик. Туди ж кладемо дрібно покришену цибулю, порізані на половинки помідори...

Жінки, мов зачаровані, слухали подругу, яка натхненно і з великим знанням справи розповідала, як приготувати страву з такою екзотичною назвою. А коли та скінчила, хвилину помовчали.

— Чанахі — це, безперечно, смачно, — порушила нарешті мовчанку Тетяна. — Однак і тушкований заєць не гірший. Ось послухайте... Розрубуємо його на три частини...

— Просто з хутром? — наївно запитала Маруся, наймолодша між присутніх.

— З хутром, — передражнила її оповідачка. — Потім складаємо шматки у миску, заливаємо водою з оцтом. За дві-три години зливаємо маринад, перекладаємо зайчатину на сковорідку, тримаємо в гарячій духовці, доки не утвориться рум яна шкуринка...

У цей час двері відчинилися, і в кімнату увійшов Тетянин чоловік, Віктор.

— Є щось перекусити? — привітавшись, звернувся він до дружини. — Сьогодні не встиг на роботі пообідати...

— Візьми у холодильнику яйця та засмаж яєчню, — нетерпляче відмахнулась Тетяна і повела далі:

— Не забувайте увесь час поливати зайчатину соком, що утворюється під час смаження...

Володимир КАШУБА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Житіє святих і нечестивих

— По-моєму, краще вже тут паритися, ніж кожного дня чекати, що до тебе на базу з «обехеес» прийдуть!

— А мене до вас на перевиховання прислали.

— З такою чудовою характеристикою ми, на жаль, прийняти вас не можемо!

— Знову шефові з якоїсь нагоди улаштували вшанування.

— Що, і на вечерю теж манна небесна!!

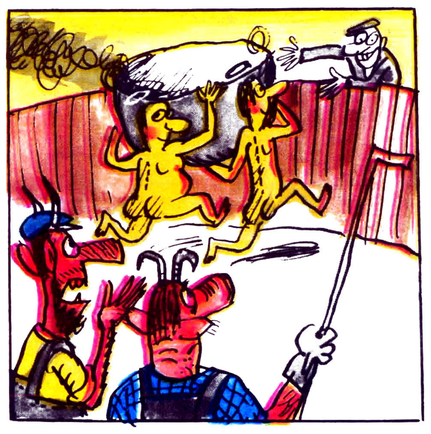

— Ну от, не встигнеш оком змигнути — а грішники вже казан поцупили!

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

СКАРГА ВІД ЛУКАВОГО

Він з'явився у редакційному кабінеті несподівано, наче з-під землі. Принаймні, дверей, як мені здалося, ніхто не відчиняв. А втім, можливо, я просто зачитався.

— Мене звуть нечистий,— сказав він.

— Сідайте, громадянине Нечистий,— запросив я. — А ваше ім'я та по батькові!

— На жаль, не маю,— невимушено озвався він, умощуючись на стільці. На мить перед моїм поглядом майнув кінчик хвоста, але відвідувач спритно запхав його до кишені оранжевих вельветових штанів. На ньому також був чорний шкіряний піджак, який так ловко облягав сухорляву фігуру, ніби це була його власна шкура.

— Е-е, як це — не маєте? — здивувався я.

— А ось так, не маю — і все,— терпляче повторив він. По тому добув десь із-під пахви металевого гребінця і з електричним тріскотом розчесав борідку та смоляний чуб. Виразно запахло сіркою. — За службою не належить. От творчі псевдоніми є. Лихий, наприклад, або лукавий. А ще — чорт, біс, диявол, сатана...

— То ви — чорт?! — вражено пробелькотів я.

— Саме так,— з гідністю схилив він голову, і я помітив на ній двоє невеличких блискучих ріжків.

— І чого ж вам од нас треба? — обережно поцікавився я.

— Захисту,— пристрасно мовив він, притиснувши руки до грудей. — Захисту і реабілітації! Я вже, було, навіть на грубе порушення інструкції пішов — богу молився, але він щось не поспішає допомогти. Може, тому, що я скаржуся саме на його парафію...

— Богову? — зовсім очманів я.

— Еге ж,— підтвердив він. — Є тут у вас у Києві на Подолі Хресто-Воздвиженська церква. Настоятелем там отець Василій, а священиком — отець Олександр. Загалом церква як церква. Тільки от її староста Антоніна Оверківна Верховлюк просто життя мені не дає. Постійно старається вплутати у свої такі ж далекі від богоугодних справи, як пекло від — тьху-тьху-тьху! — раю...

Він тричі сплюнув через ліве плече.

— Вибачте — зовсім забобонним став через цю історію... Так от, у тій церкві елементарно оббирали прочан. Приміром, відбувається так зване маслособорування пастви — ну, це коли квачиком, змащеним в оливковому маслі, по лобі у віруючих проводять. А це процедура платна і мусить як слід оформлятися фінансово. А що відбувалося насправді? Поквацювали сотню прочан, записали ж сорок три. Різницю, само собою,— до кишені.

— А обряд поминання! — розпалився він. — Щоб заповнити поминальну граматку — виклади п'ятірку. Останнім разом виклали гроші двісті сімдесят дев'ять чоловік, а у фінансових паперах зазначено тільки п'ятдесят п'ять.

— Ну, а ви ж тут при чім? — здивувався я.

— Так звалюють же на мене! — вигукнув він. — Варто було мирським фінорганам викрити шахрайство, як Оверківна та святі отці негайно заповзялися переконувати, буцімто це — мої підступи та інтриги і що це я їх поплутав. Та це ще — уявіть — дрібнички! Випадково у церкві знайшли тайник, а в ньому — кілька десятків ікон та інших цінних речей на тисячі карбованців. І знову ж таки — як тільки оту не дуже святу Антоніну Верховлюк та її гріховодників-помічників схопили за руки, усі шишки тут же посипалися на мене! Га, як вам подобається? Наче це я кував проти них лихо, а не вони таким от неправедним робом кували своє благополуччя!..

— А ви точно до всього цього непричетні? — про всяк випадок поцікавився я. — Бо ж, вибачте, про вас різне кажуть...

— Ну, знаєте! — образився він. — Я, само собою, не безгрішний і моя робота має певну негативну специфіку. Однак на церковні справи мій вплив не поширюється. А вже з кримінальним кодексом я й тим паче не маю бажання конфліктувати. Ні, ні, тут нечистий цілковито чистий — от вам хрест!

І він підніс руку до лоба, проте швидко опам'ятався і знову тричі сплюнув через ліве плече...

В. ЧЕПІГА.

P. S. *Будучи переконаним атеїстом і не вірячи в нечисту силу, автор сприйняв історію із чортовою скаргою як плід своєї фантазії, розбурханої відбором карикатур для добірки «Житіє святих і нечестивих». Яким же було його здивування, коли, розповівши про неї знайомому слідчому — щоб разом посміятися,— почув, що все це точнісінько так відбувалося і в реальності і що махінації у згаданій церкві навіть стали приводом для слідства, яке веде Подільський районний відділ внутрішніх справ. Оскільки перед законом усі рівні — і святі, і нечестиві. Отож тепер автор розуміє, що, либонь, усе це було навпаки: спершу він почув цю історію з уст свого знайомого, а вже потім уявив собі зустріч із чортом-скаржником. Тьху-тьху-тьху...*

В. Ч.

НАРОД СКАЖЕ — ЯК ЗАВ'ЯЖЕ

- Піп людей картає, а сам казна-що виробляє.
- Читає: «Да буде воля твоя», а дума: «Коли б моя».
- «Святий кріпкий, святий боже!» — як заплатиш, то поможе.
- Коли ігумен за чарку, то братія за ковші.
- У святих отців не знайдеш кінців.
- Богу не молись, а до берега гребись, бо втонеш.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— І оце на таке нещастя він нашу зарплату витрачає!!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «Не з полохливого десятка» («Перець» № 10 за 1986 рік) йшлося про безладдя, безгосподарність, безвідповідальність та інші «без», які буйно розквітли у Гайсинському автопідприємстві. А розквітли вони тому, що начальник підприємства В. Ф. Поліщук сам нерідко демонстрував колективові далеко не кращі зразки ставлення до роботи. Закінчилося усе тим, що водій автобуса В. П. Перестюк, який мав на своєму рахунку понад шістдесят стягнень, проте з легкої руки Володимира Федоровича Поліщука ходив у передовиках, вчинив аварію, в якій загинули люди.

Секретар Вінницького обкому партії А. Нехаєвський повідомив редакції, що первинна партійна організація, розглянувши причини нещасного випадку, оголосила В. Ф. Поліщуку сувору догану із занесенням до облікової картки, а наказом по обласному об'єднанню «Вінницяпасавтотранс» його звільнено з посади начальника.

Вироком народного суду водій В. П. Перестюк засуджений до тринадцяти років позбавлення волі.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

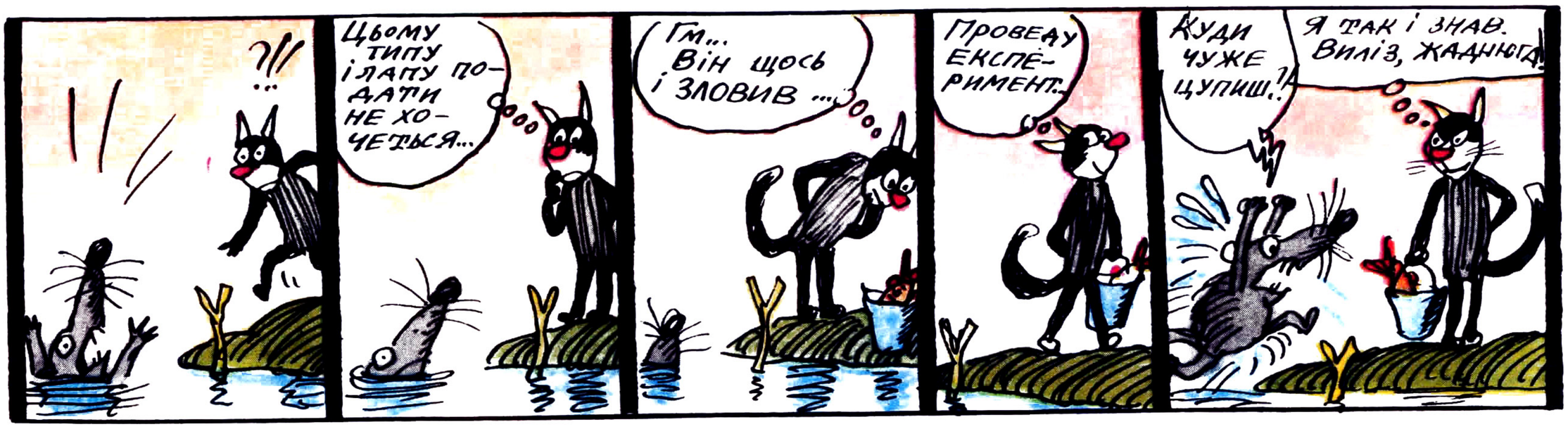

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Вийшло кошенятко на вулицю. Побачило, як горобець з одного дерева на інше перелетів, і сказало:

— І я так можу.

— Не зможеш, — сказав півник. — Літати можуть тільки птахи, та й то не всі.

— А я зможу, — сказало вперте кошеня. Залізло на дерево і стрибнуло. І полетіло на землю. Добре, що на кущ упало, не дуже забилось.

— Ну, от, — сказав півник. — Я ж казав...

— Казав, казав... Це я слабо відштовхнувся. Якби сильніше, то полетів би.

Біля ставу паслися гуси. Гусенята з невисокого берега стрибали у воду. Плавали, бризкалися і весело пищали.

— І я так умію, — сказало кошеня.

— Так плавати можуть тільки гуси та качки, — відповів півник.

— А що тут особливого, — пирхнуло кошеня. — Стрибнув і пливи. Ось дивись...

Розбіглося кошеня і стрибнуло в ставок. Забарабанило лапками по воді й закричало:

— Тону-у-у!

Підплив старий гусак. Узяв кошеня за шкірку і викинув на берег. Та ще й ущипнув боляче.

— Ну от бачиш, — сказав півник. — Було б не лізти у воду.

— То я не так ногами працював. Треба було усіма чотирма, а я тільки передніми.

На високій тополі заспівав шпак. Кошеня глянуло на нього й сказало:

— І я так умію.

Півник засміявся.

— Умію, умію, — твердило вперте кошеня. — Ось послухай.

Подряпалося на тополю й занявкало. Та так голосно й негарно, що з дому вибігла хазяйка.

— Замовчи! — закричала вона. — Тпрусь! Дітей поперелякувало.

Колобком скотилося кошеня з дерева.

— Ну, як? — сміявся півник.

— Ніяк, — сердито сказало кошеня.

Але задумалося і, здається, дещо почало розуміти.

Василь БИРЮКОВ.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Йшла за мною
Чорна тінь.
Попросив:
— Мене ти кинь.
А вона —
немов німа.
Я тоді
Тихенько взяв,
«Т» на «Л»
В ній поміняв.
Зупинилась
Чорна тінь,
Стало йти
За мною...

(ніч)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Ген у небі, мов перинка,
Проплива собі Хмаринка.
Їй кричить Маринка: — Стій!
На город пролийся мій!
Подивись — така досада:
Вуха звісила розсада
І редиска не росте...
А Хмаринка їй на те:
— Чом це маю я старатись,
Чом я маю проливатись?
Почекай-но два-три дні —
Зараз ніколи мені!
І сказала так Маринка:
— Ну й ледача ти, Хмаринка!
Я лінивих не люблю,
Я город сама поллю.
Засміялась дощовиця:
— Ви на неї подивіться!
Щоб ото така мала
Та город весь полила?!
Довго Хмарка реготала,
А Маринка поливала.
Раптом — що це? Що за диво?
Почалася справжня злива!
То Хмаринка, всім на втіху,
В небі луснула від сміху.

Марія ЧЕПУРНА.

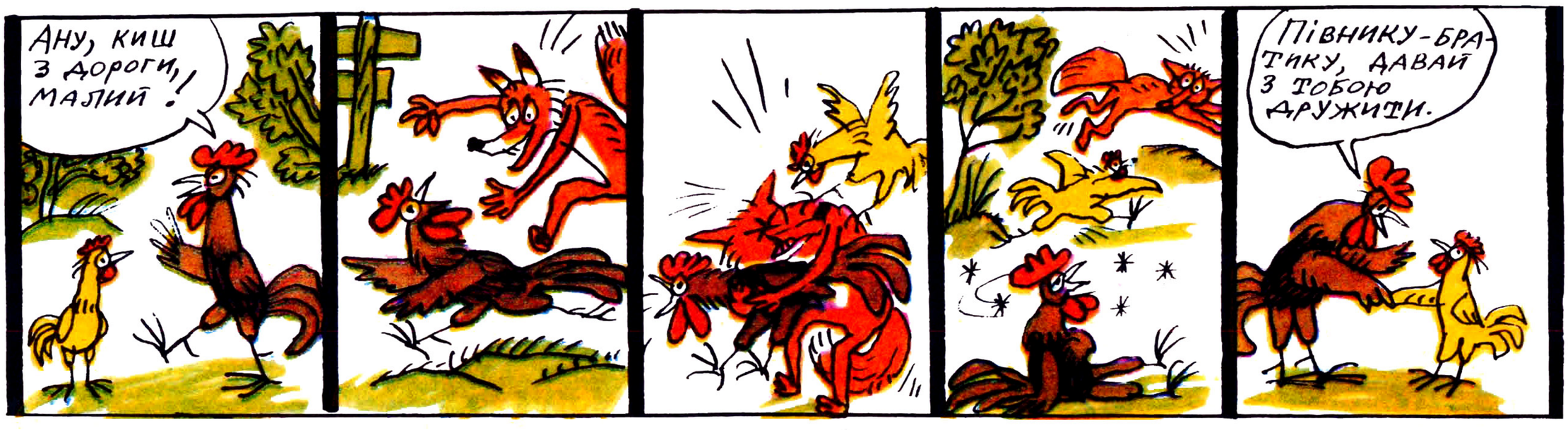

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Золоте яєчко

ГУМОРЕСКА

Цей випадок трапився першого квітня на Білягорищинській птахофабриці. У той день, як завжди, транспортерна стрічка, тихесенько шелестячи, несла повз контролера Тамару Бобошко нескінченну низку яєць. Дівчина звично виконувала свої обов'язки, хоча всі її думки були зайняті побаченням з Андрієм, яке мало відбутися увечері.

«Може, ще встигну зробити зачіску,— подумала вона, глянувши на годинник. — Добре, що сьогодні одягла на роботу нову сукню — не треба буде заходити додому, щоб перевдягнутися».

У цей час на транспортері пропливало яйце, яке своїм незвичайним золотистим кольором відвернуло її від роздумів. Вона машинально взяла його до рук — важке. Постукала по ньому ключиком від шухляди — воно ніжно задзвеніло. Тамара підсунула до себе журнал, у графі «Особливі примітки» зробила запис: «Золоте яйце»,— й розписалася.

Після закінчення робочого дня Бобошко, переглядаючи наспіх документацію, наштовхнулася на свій запис у журналі про золоте яйце і ніби прокинулась від летаргійного сну.

«Де яйце? — заметушилася вона. — Як же я так схибила? Треба ж було скласти акт, встановити, яка несучка його знесла. Що тепер робити?»

Тамара побігла до складу. Але всі яйця, що були одержані того дня, вже були упаковані і відправлені в торговельну мережу.

Зі складу вона побігла просто до директора птахофабрики Михайла Олександровича Усаченка. Той щось писав у своєму кабінеті.

— Сідай,— кинув він Тамарі.

— Михайле Олександровичу, у мене термінова справа! — заторохтіла Бобошко.

Директор перестав писати.

— Слухаю.

— Навіть не знаю, з чого й почати,— розгублено промовила Тамара.

— Тоді починай з головного.

— Значить, так. Сьогодні якась курка знесла золоте яйце.

Усаченко вже з неприхованим інтересом дивився на дівчину. На обличчі в нього заграла лукава усмішка.

— Ну-ну,— весело підбадьорив він. — Тільки, будь ласка, не кажи, що бігла мишка, хвостиком махнула, яєчко впало і розбилося.

— Та ні, воно не розбилося. Його відправили вже зі складу для реалізації.

— Знаю, голубонько, знаю. Запізнилася ти трохи зі своєю новиною,— промовив Михайло Олександрович, вирішивши, що дівчина хоче його розіграти,— адже сьогодні перше квітня.

Михайло Олександрович вичікуюче помовчав. Та побачивши, що Тамара у новій сукні, усміхнувся і сказав:

— Робочий день закінчився, і ти вже, красуне, поспіши. Гляди не запізнись на побачення, а то твій парубок, мабуть, вже чекає тебе.

— Звідки ви знаєте? — спалахнула, мов маків цвіт, Тамара.

— Я ж казав тобі, що все знаю. Ну, біжи, біжи, вертухо, а у мене тут трохи справ є.

«Ех, молодь, усе б то вам жарти та смішки...»

І раптом усмішка зникла з директорового обличчя. «Власне кажучи, чому жарти? — подумав він,— адже є офіційний документ, в якому чорним по білому записано: курка знесла золоте яйце. До речі у фольклорі вже є прецедент. Там описано унікальний випадок, коли в одному індивідуальному господарстві курка знесла діду і бабі золоте яйце».

— Отже, що ми маємо? Кількість яєць на фабриці не змінилась. Але! Серед них є золоте. А ця обставина зовсім міняє справу. Адже вартість продукції набагато підвищується, а затрати праці залишаються незмінними. Нехай одне яйце важить приблизно п'ятдесят грамів. Ціна одного грама золота буде... — він наморщив лоба. — Ну, то можна буде взнати. Але ж це золоте яйце — унікальний витвір гм... природи. Треба повідомити керівництво.

— Але стоп! Що ж це виходить! Одна курка несе золоті яйця. А інші... Запитають, яку ви проводите роботу, щоб усі кури несли такі? Що ми відповімо? А раптом завтра та курка і не знесе золотого яєчка? Ми галасу наробимо, комісії на птахофабрику посунуть, академіки, журналісти. Приїдуть: де, запитають, оте яєчко? Що ми скажемо? Почекайте, може колись і знесе. Та нас засміють. Значить, так, треба сказати Тамарі, нехай вона простежить, котра із зозулястих ті золоті яйця несе. Нехай зловить її — і в борщ. Так спокійніше буде. А то й справді ускочиш в халепу.

Зозуляста наступного дня і справді потрапила в борщ.

— Отак воно краще! — мовив Усаченко, обсмоктуючи кістку з курячої ніжки.

Більше на тій фабриці жодна курка не наважувалася знести золотого яєчка. Про цей випадок незабаром забули. Залишилась про золоте яєчко тільки казка. Але скажіть, хто тепер казкам вірить?

Віктор МОСКАЛЕНКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

Відточує...

ОБОЄ РЯБОЄ

Побачив на городі Заєць Цапа.
Неквапно той капусту цапав.
Наставив Цап на Зайця гострі роги:
— Дивись, мені! Не перетни дороги,
Бо, так і знай, не вернешся додому!
І щоб про мене — ні слівця нікому!
А Заєць: — Ну, чого розперезався?!
Я сам сюди за морквою пробрався...

Марко МЕЛАМЕД.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

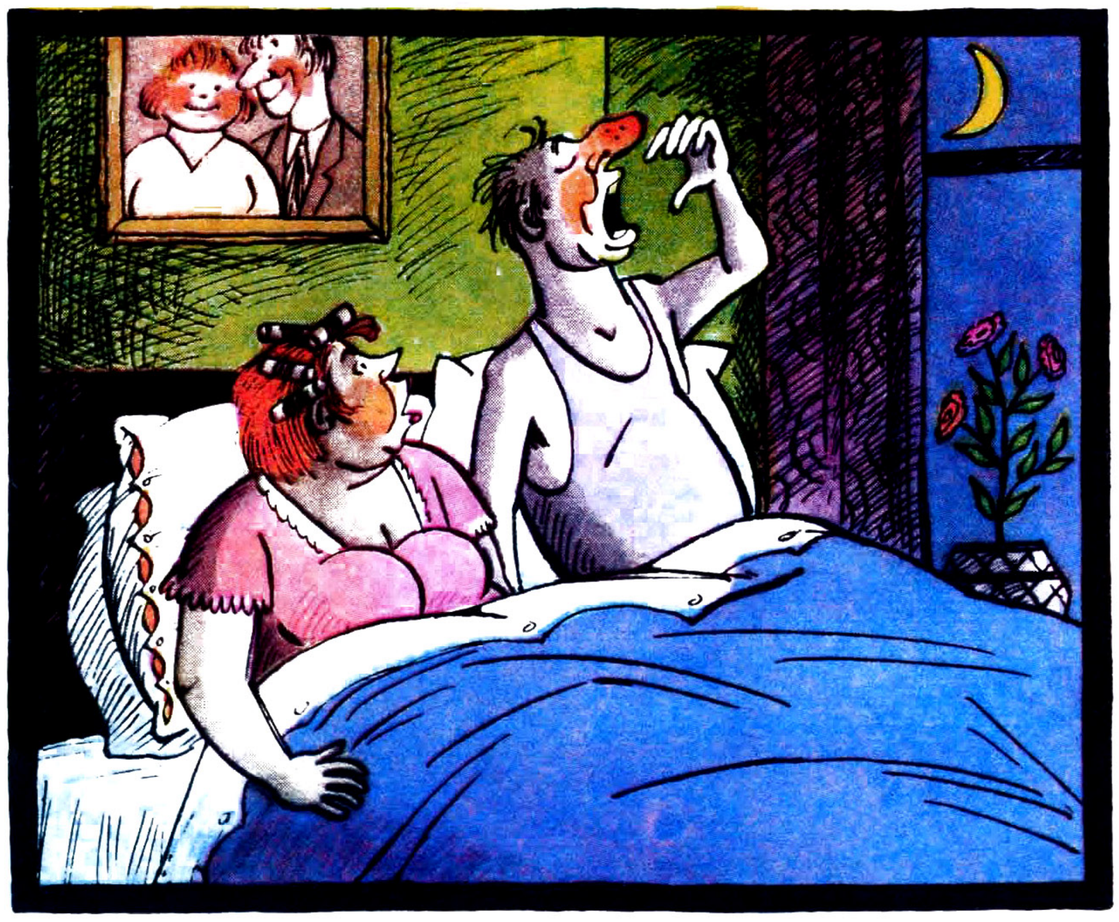

— А ти все п'єш!!

Народні усмішки

КМІТЛИВИЙ НАЙМИТ

Розвалившись у кріслі, сільський багач погукав свого нового батрака і наказав:

— Піди нарви на городі редьки.

Той вийшов і через кілька хвилин повернувся з пучком у руках.

— Ти що, йолопе, не розумієш, що таке нарвати редьки? Якщо я сказав нарвати редьки, то це означає, що ти повинен вирвати її із землі, помити, порізати на шматочки, залити сметаною і посипати зверху петрушкою та кропом...

Багач так рознервувався, що захворів, і послав того ж батрака до лікаря. Надвечір батрак увійшов у спальню і повідомив:

— Лікаря викликав, ліки купив, труну замовив і на кладовищі яму викопав.

Повідомив І. ПРІНЬ.

м. Полтава.

ВИНЯТОК

Жив у нашому селі один п'яничка. Звали його Паньком. Як нап'ється, то зачіпає усіх, поки його не відлупцюють. Стали жінки його соромить і кажуть:

— Чого це ти, Панько, такий вредний, що тебе скрізь б'ють?

— Ні,— каже. — Неправда ваша, не скрізь мене били.

— А де ж тебе ще не били?

— У Хібалівці.

— А чому тебе там не побили?

— Бо я там ще не був.

Повідомив В. СТАШУК.

м. Київ.

БІЛЯ ПРОХІДНОЇ ВРАНЦІ

— Ти знов спізнився на роботу?

— Розумієте, мені приснився футбольний матч. Суддя призначив додатковий час, і я вирішив додивитися зустріч...

Повідомив К. КУЗЬМЕНКО.

м. Харків.

НЕ ГЛУХА

Жінка, побиваючись за своїм покійним чоловіком, приказує:

— Хай би ти і горілку пив, і в гульки кидався — ніколи більше б не лаяла, аби тільки був живий

Інший чоловік, присутній на похороні, тихенько прошепотів своїй дружині:

— Чуєш, що люди кажуть?

— Чую, не глуха. Так ти ж іще живий.

ДЕНЬ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

— Бабо, чому у вас двері навстіж?

— Та я сьогодні пенсію одержала, то онуки обов'язково по черзі чавідаються, — хай хоч дверима часто не торохтять.

Повідомив В. ГОДЗЬ.

с. Никанорівка
Полтавська обл.

Вісті з того світу

МАЙЖЕ ЗА О'ГЕНРІ

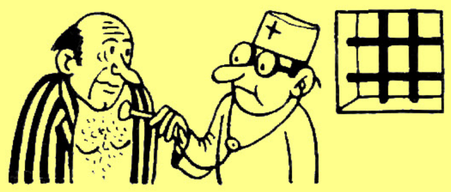

Ми навмисне не будемо уточнювати, в якій саме країні «вільного світу» сталася ця трагікомічна подія — вона могла трапитися у будь-якій з них.

Суддя запитав злочинця:

— Чого ти подався грабувати касу? Ти ж, ревматику, не годен втекти навіть від дитини! Який з тебе грабіжник?

Пристаркуватий підсудний з гідністю відповів:

— Ваша честь, пане прокурор і панове присяжні! Я самітня людина. Не маю ні роботи, ані даху над головою. До того ж, на схилі років мене обсіли старечі хвороби. А грошви на лікування — катма...

— Це не підстава, щоб вдаватися до зухвалого розбою! — рикнув суддя. — До чого ми дійдемо, якщо злочинці безкарно зазіхатимуть на приватну власність?!

— А хіба я винен,— знітився підсудний,— що наш уряд за своєю соціальною програмою забезпечує громадян житлом, харчуванням та медичним наглядом лише у в'язниці?

Я. ЮРАСЬ.

ПЕРШЕ СЛОВО НЕМОВЛЯТИ

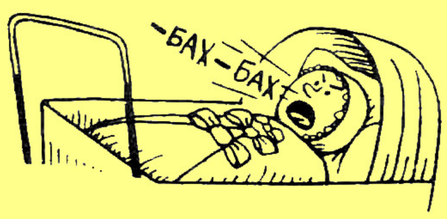

Містер та місіс Джонс сиділи кожен перед своїм теликом. Він дивився передачу «Для справжніх чоловіків», вона — «Для справжніх американок міс». Між їхніми кріслами знайшлося місце й для дитячої коляски, в якій плямкав губами та мило лупав очима їхній любий первісток.

— БАХ-БАХ-БАХ! — гучно гриміло з обох екранів.

— Ти скільки нарахував? — ревниво запитала вона.

— Ще й дюжини не накокали,— невдоволено буркнув він. — Найперше слід було б пристрелити недотепу сценариста! А в тебе як?

— О, у мене кожні сорок дев'ять секунд — свіженький труп! — радо повідомила вона. — Як у житті — точно за статистикою!

— Тобі завжди щастить,— заздрісно проскиглив містер Джонс...

У колясці неспокійно завовтузилося немовля.

— Цікаво, яке перше слово він скаже? — лагідно схилилася над коляскою місіс.

— «Тато»! — з надією сказав він.

— «Мама»! — впевнено заперечила вона.

— БАХ-БАХ! — раптом мовило дитя, цілячись у мамусю крихітним пальчиком.

Ю. ДМИТРИК.

ЩЕ ОДИН ТЕЛЕВИЛУПОК...

Більше 13 годин фешенебельний район Лос-Анджелеса Беверлі-Хілс перебував фактично в стані облоги. Озброєний до зубів грабіжник увірвався в найдорожчий ювелірний магазин, де захопив п'ятьох заложників. Поліції вдалося знешкодити бандита. Трагічним підсумком чергової кривавої драми Америки стали троє вбитих заложників.

Двадцятидворічний злочинець вимагав від поліції, щоб до нього негайно надіслали групу телерепортерів і показали його по всій країні. Як бачимо, жадав не лише грошей, а й телевізійної слави. За неї заплатили своїм життям троє заложників.

Такий, можна сказати, американський телевізійний феномен. Специфічний потяг до телевізора там прищеплюють з дитинства. Директор національної коаліції проти показу насильства по телебаченню Томас Радецькі зазначає: «Ми у США маємо справу з найсовішою пропагандою ідеології насильства і війни, ніж це було в історії будь-якої держави, за винятком хіба що гітлерівської Німеччини. Подібні передачі вчать із пелюшок, що всі проблеми можна розв'язати з допомогою агресії і, зрештою, діти переносять свою фантазію в реальне життя».

Так відбувається мілітаризація індивідуальної та громадської думки у Сполучених Штатах. І сказати, що жерці бізнесу продукують її тільки з корисливою метою, для наживи — сказати не все. Ось, наприклад, серія книжок «Спеціаліст по виживанню» американського видавництва «Зебра». Сюжет: колишній офіцер Центрального розвідувального управління відновлює цивілізацію у США після її загибелі в результаті «радянського ядерного удару», а потім проганяє з країни «червоних». Для цього, читайте вже до кінця цю маячню, він укладає союз із бандою німецьких нацистів, яким пощастило уникнути загальної смерті в масштабах планети, переховуючись в Аргентині.

У подібних недолугих книжок, кінофільмів, пісень — свій споживач, і тепер маємо його портрет — це він був у ювелірному магазині.

Ед. РИБАЛЬЧИК.

Украли поїзд?

Ще зранку 1 червня він вирушив зі станції Лебединська і сумлінно потранспортував пасажирів, кому куди треба: одному — на Боромлю, пересісти на харківський або донецький; другому — в Малий Висторопь, навідатися в сільгосптехнікум; третьому припекло прискочити в обласну столицю за тим, щоб за день обкрутнутися та на вечірній зворотній рейс і додому встигнути.

По дорозі він чемно зупинявся на всіх проміжних станціях і полустанках, старанно підбираючи всіх бажаючих вирушити у приміську мандрівку в службових або родинно-приватних справах.

Але увечері на рідний тупиковий відстійник приміський пасажирський поїзд Лебединська — Суми не повернувся. До Лебедина, важко дихаючи, прибув лише самотній тепловоз...

Що сталося з поїздом?

Ясність внесли пасажири, що, не діждавшись зворотнього вечірнього рейсу, повернулися із Сум самотужки: хто автобусом, хто — таксі, хто на попутній... Вони привезли печальну новину: поїзд, який десятиліттями безвідмовно з'єднував їхнє районне містечко з обласним центром — і влітку, і в демісезонне бездоріжжя, і в зимові завії, коли автотранспорту, бува, не пробитись, — поїзд, який справно вносив щодня до залізничної каси свої триста карбованців, просто відмінили...

Відмінив його своїм авторитетним наказом начальник Сумського відділення Південної залізниці Віктор Олексійович Клеймьонов. Цей свій рішучий крок він пояснив ось яким чином:

— Бачите, — сказав він авторові цих рядків, — ми вирішили запровадити метод білоруських залізничників. От скоротили ми поїзд — і двох провідниць вивільнили відразу. А це — двісті карбованців чистої місячної економії!

Але ж утратили більше! Ну, може, дві провідниці на состав із п'яти вагонів — справді забагато, — залишили б одну, поставили б каси-автомати для тих, хто заходить на проміжних зупинках, кількість громадських контролерів збільшили б...

— Гм, — здивувався начальник відділення залізниці. — Автомати, кажете? Цікаво, цікаво... Треба у цій справі розібратися.

Невідомо, за чиїм методом діяли в даному випадку сумські залізничники. Одне можна сказати: отакий метод — спочатку зробити, а потім уже розбиратися — великих вигод не обіцяє.

В. ДУДЧЕНКО.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Страшне перо не в гусака...

«Довідка

Видана виконавчим комітетом селищної Ради в тому, що крім громадянки К., 1931 року народження в селищі ніхто не проживає.

Довідка видана для пред'явлення в райсоцзабез».

Надіслав М. БИЛИНКЕВИЧ.

«Шостий поверх хірургічного корпусу медико-санітарної частини. Саме сюди у випадку термінового виклику швидкої медичної допомоги, включивши сирену й майок, поспішає машина швидкої допомоги».

«Дитячі головки схиляються над акуратними квадратиками на асфальті, у яких вони кольоровою крейдою зображують своє виділення світу».

(З газети).

Надіслав С. ПЕРЦОВСЬКИЙ.

«Заготконтора приймає культурні абрикоси по ціні 50 коп. за кілограм».

(З об'яви).

Надіслав А. ПОЛІЩУК.

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

Малює ЮНАК

— Спочатку кілька слів про себе. Зріст — 530 см, вага — відповідна. Вік — 115 років. Свій перший малюнок надрукував рівно 10 років тому, у журналі «Перець». Мені тоді було... дай бог пам'яті... еге ж, 85 років...

Не поспішайте звинувачувати Т. ЮНАКА у фантазерстві. Все це — чиста правда. Адже Т. ЮНАК — творче тріо у складі архітектора Анатолія Юна, інженера Геннадія Костовецького та журналіста Олега Попова. Тобто спочатку молоді кияни назвали себе Т. ЮНОК — то була абревіатура з ЮНа, Олега та Костовецького, а Т означало Тріо. Та згодом Т. Юнок сам собою перетворився на Юнака.

— Звичайно, такий псевдонім зобов'язує працювати з юнацьким запалом, постійно шукати нові теми. Важко? Але ж нас троє! Одна голова — добре, а три — краще. Отож і шукаємо своє творче «ми». Ну, а що з цього виходить, судити читачам.

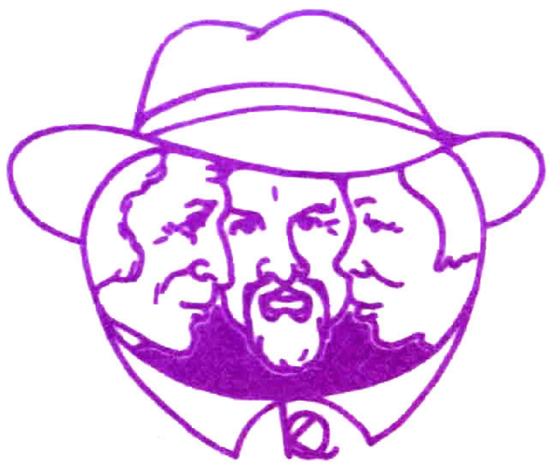

Автошарж.

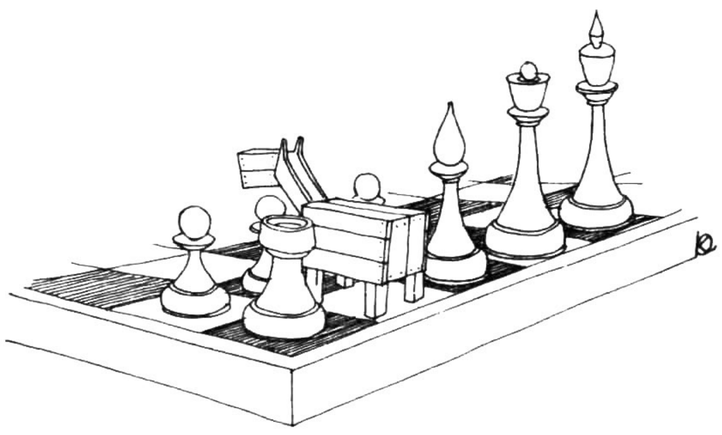

Без слів.

Без слів.

Без слів.

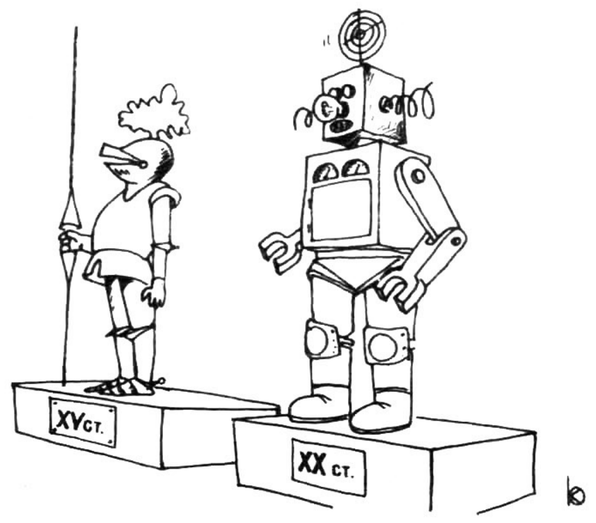

Без слів.

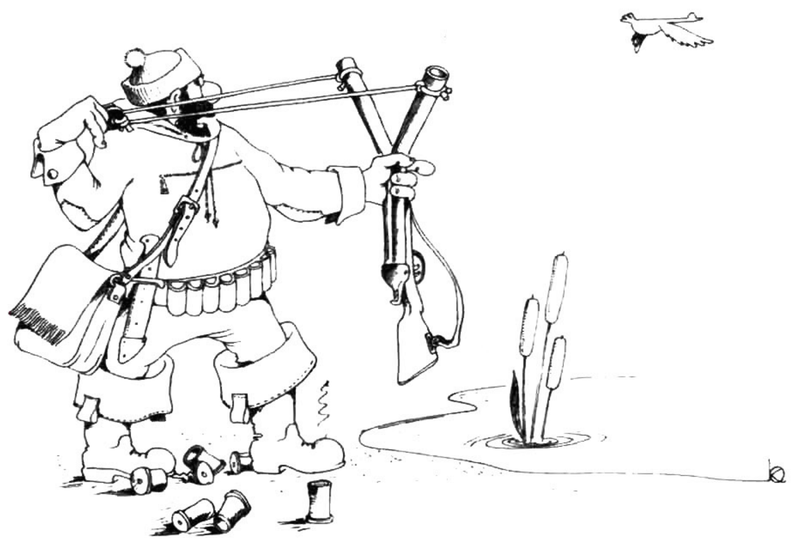

Без слів.

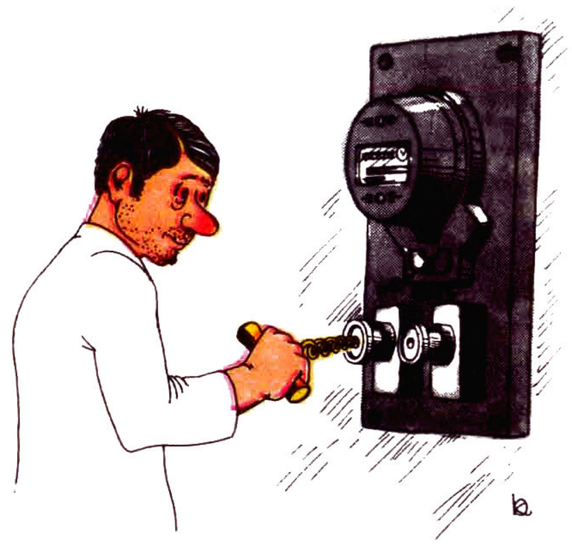

Без слів.

Друже ПЕРЧЕ!

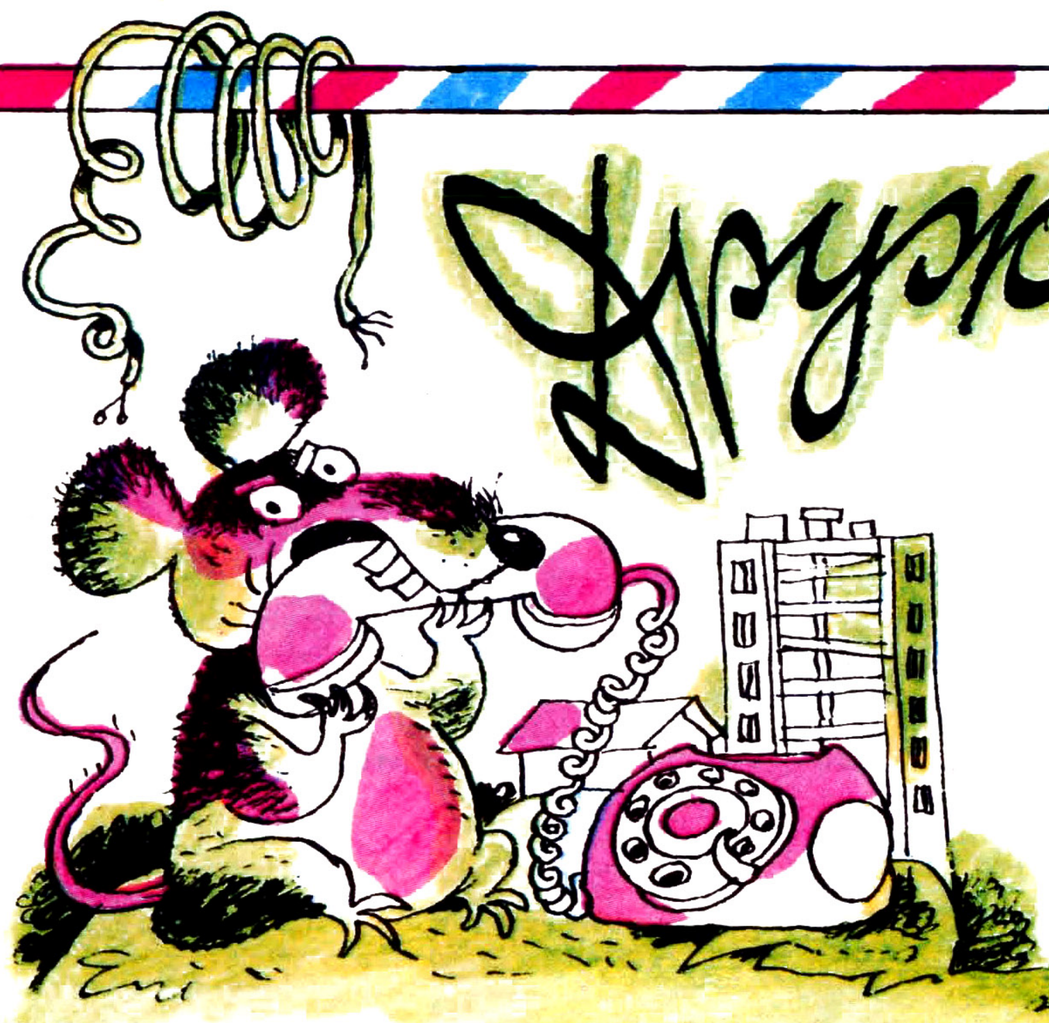

У нашій Малинівці можна помітити таке явище: як тільки вечоріє, молодь наче вітром здуває в сусідні села. Думаєш, наші дівчата хлопцям не до вподоби, а дівчата вибирають женихів за принципом: хоч гірше, аби інше? Ні, дівчата у Малинівці мов маків цвіт, і хлопці теж нівроку. І клуб у нас є, і завклубом, і кіноапаратура. Але вже багато років у клубі не демонструється кіно, бо кіноапаратуру не встановлено, навіть електрики немає. От і доводиться хлопцям та дівчатам чимчикувати в сусідні села, щоб подивитися кінофільм. Зверталися ми і до правління колгоспу, і в сільраду, і в районне управління кінофікації з проханням встановити кіноапаратуру, але на наші прохання — нуль уваги. Отаке у нас «кіно».

МОЛОДЬ СЕЛА МАЛИНІВКИ.

Глобинський район Полтавської області.

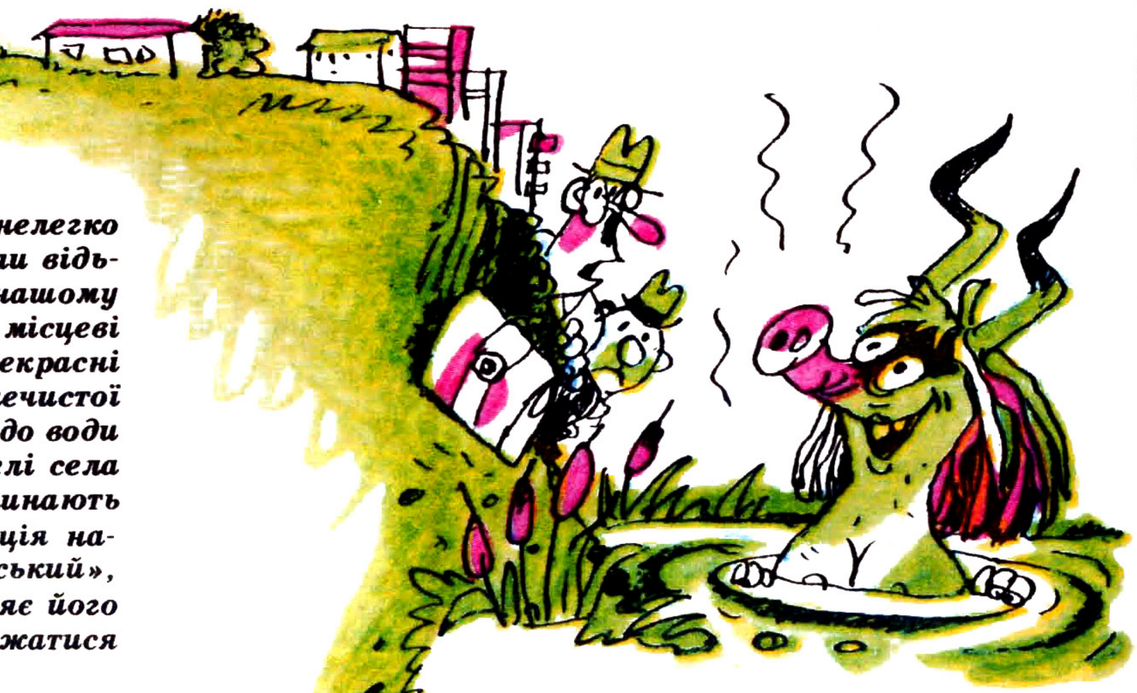

Усі ми дуже зраділи, коли правління нашого колгоспу придбало для села нову телефонну станцію. До цього у нас був лише один телефон, і ми, через його постійну перевантаженість, надіялись не так на нього, як на власні ноги. Тепер же телефонні апарати встановили у сільраді, в школі, на пошті, на тваринницьких фермах, і ми вже радісно сиділи в очікуванні телефонних дзвінків, коли бездротове сільське «радіо» повідомило, що зв'язку не буде, оскільки телефонний кабель з'їли... миші. І ось уже протягом двох років ми з надією поглядаємо на безнадійно мовчазні телефони. Але, як видно, ні наші сільські зв'язківці, ні керівництво районного вузла зв'язку в особі товаришів Батюка В. Г. та Клименка Л. П. з цим стихійним лихом упоратися не можуть.

От ми й прохаємо тебе, Перче, може, десь у Києві нарадиш нам доброго кота, бо, чого доброго, миші доберуться і до інших комунікацій?

Т. БОГДАНОВА, М. ЖАРКО та інші.

с. Шаболтаєве Охтирського району Сумської області.

Кажуть, що в наш час нелегко знайти місця, де б мешкали відьми чи водяні. Проте в нашому ставку, як запевняють місцеві казкарі, створились прекрасні умови для існування нечистої сили. Бо заріс він так, що до води не доберешся. Тепер жителі села ввечері про всяк випадок минають ставок стороною, а дирекція нашого радгоспу «Смілянський», хоч уже багато років обіцяє його розчистити, навіть наближатися до нього не наважується.

М. ТКАЧ.

с. Старосілля Смілянського району Черкаської області.

Усім відомо, що повертати подарунки негаразд. Добре це знає і мій маленький син, якому я два роки тому подарував до дня народження дитячий велосипед. Але оскільки він виявився бракованим, ми з сином були змушені повернути його на сумський завод «Металширвжиток» для заміни.

Через сім місяців замість нового велосипеда ми одержали із заводу... колеса. Очевидно, подумали ми, у сумчан така манера — надсилати свої вироби частинами. Але ось уже півтора року із заводу — ні привіту, ні одвіту. Якщо не рахувати поштограми директора цього підприємства тов. Могилевського, в якій він запевняв, що «велосипед в количестве 1 штука будет выслан в конце февраля 1986 года».

Як отак піде діло, то моєму синові навряд чи вдасться скористатися довгожданим подарунком Цілком імовірно, що, коли ми його нарешті одержимо, в мене вже з'явиться онук. Ось і буде йому дарунок від далекоглядних дядечок із сумського заводу.

В. СУХІН.

м. Одеса.

Про те, що обманювати негарно, учні наших ковельських шкіл знають ще змалечку. Але нинішнього літа вони мали нагоду ще раз переконатися у цій справедливій істині.

Відправилися наші піонери в похід по місцях партизанської слави. Узяли з собою все необхідне, не забули і про харчі. Прихопили, зокрема, сто банок «Каши рисовой с говядиной» виробництва Гайсинського консервного заводу. Яким же було загальне розчарування, коли в жодній банці не виявилось ані отакусінького шматочка м'яса!

А якщо вірити етикетці, до складу цієї оригінальної страви входить «говядина измельченная». Може, гайсинські умільці, за тільки їм відомою технологією, так подрібнюють ту яловичину, що неозброєним оком її вже й не побачиш? Тоді слід би було так і написати: «Каша рисова з яловичиною розчинною» абощо. Але, судячи зі смаку тієї їжі, яловичина розчиняється не в банках із кашею, а десь зовсім в іншому місці. Де саме — про це повинні були б знати товариші з Вінницького облагрокомітету.

М. МАКАРЧУК,
вчитель Ковельської середньої школи № 2.

Волинська область.

ОДНЕ З ДВОХ

Клуб чудовий збудували —
Весь район зачудували.
Та заграв у клубі ВІА —
Облупилась стінка ліва,
А праворуч зверху вниз
Важко гепнувся карниз.
Зав схопивсь за серце:
— Ох!
Треба,— каже,— щось із двох:
Або тихше в клубі грати,
Або ліпше будувати!

Володимир ЧУБЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ З весни минулого року Миколаївське міське водопровідно-каналізаційне управління ніяк не спроможеться ліквідувати прорив водопровідної мережі по вулиці Мало-Морській. Вулиця через це стала нагадувати лиман. Про це писалося у № 7 журналу.

Як повідомив редакції начальник об'єднання «Миколаївводоканал» А. П. Щербина, замітку розглянуто на нараді керівників структурних підрозділів. У даний час всі роботи по впорядкуванню аварійної ділянки водопроводу повністю завершено.

◆ «Чорна невдячність» — у замітці під такою назвою («Перець» № 8) писалося про те, як жителька міста Фастова (Київщина) Борщ Л. П. уже п'ятий місяць добивається, щоб працівники будівельно-монтажного управління № 37 ліквідували недоробки в її квартирі.

Начальник БМУ-37 тресту «Білоцерківхімбуд» А. М. Симонець повідомив редакції, що будівельний брак у квартирі Л. П. Борщ виправлено.

◆ Щоб виконати план одним махом, керівники колгоспу імені Щорса (Теплицький район) додумались до того, що послали своїх заготівельників до Молдавії, де ті закупили велику партію яєць, котрі потім і продали державі. Лист про таку комбінацію надійшов до Перця.

Заступник голови Вінницького облагрокомітету В. К. Поліщук повідомив, що дійсно колгосп закупив у Молдавії 86,4 тисячі штук яєць, з яких 73,8 тисячі продав державі. За грубі порушення заготівельної дисципліни і фіктивне оформлення нарядів на головного бухгалтера колгоспу П. С. Марценюка і бригадира О. І. Кузьомського зроблено грошові нарахування в розмірі місячних посадових окладів. За вказані порушення голові колгоспу М. С. Неволі оголошено партійне стягнення.

◆ Коли у жителя Києва А. А. Кита зіпсувався годинник, він, не гаючи часу, відніс його для ремонту на завод «Ремточмеханіка». А тут ремонтувати не поспішали. Довгенько довелося чекати. Врешті-решт, йому намагалися всучити старий годинник, бо його, як пояснили, десь загубився. Про все це А. А. Кит і написав редакції.

Після втручання в цю справу Перця директор київського заводу «Ремточмеханіка» М. С. Телесов повідомив, що лист обговорено на оперативній нараді дирекції. Начальника виробничого відділу М. П. Тищенка покарано в дисциплінарному порядку. А перед замовником вибачилися, йому повернули вартість годинника.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Вайсборд, А. Василенко, М. Литвин, Р. Друкман, В. Чмирьов, Л. Телятников, І. Лопатін, В. Губін, О. Кохан.

У МЕНЕ В ГОСТЯХ МІЙ МОЛДАВСЬКИЙ ПОБРАТИМ «КІПЕРУШ».

Законсервована будова.

— А ці деталі чому не здаєш!
— Завтра здам, коли на зміну до ВТК прийде кум Василе...

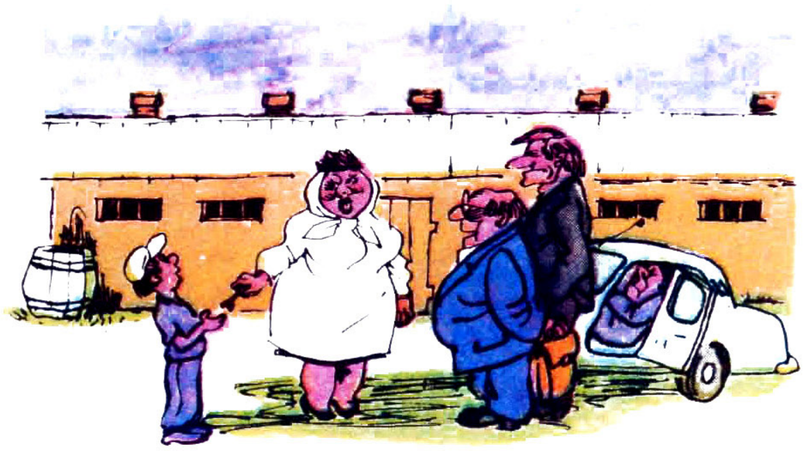

— Як у вас справи з машинним доїнням!
— Сходи-но, Іоне, на склад і принеси доїльний апарат.

— Можна дядька Георге на пенсію проводжати: все одно на нашу продукцію ніхто не спокуситься.

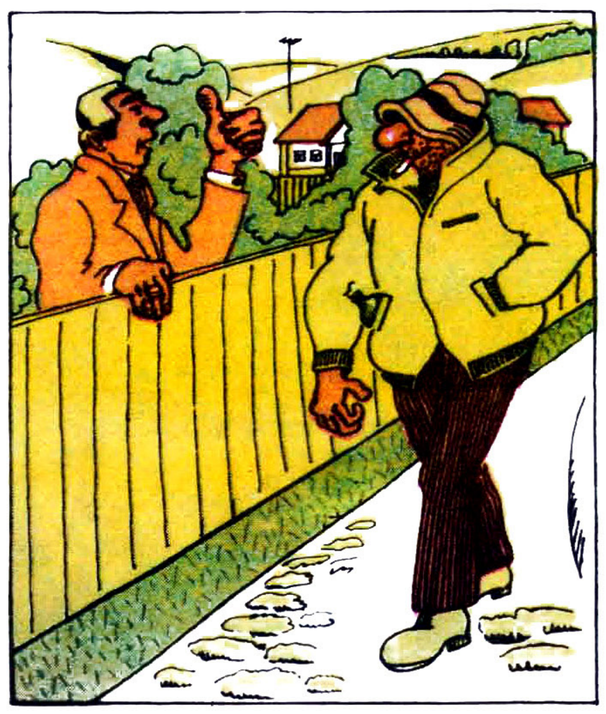

— Захопи і мені пляшечку самогону від баби Маріци, а то членам товариства тверезості вона не продає...

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 19 (1229)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.09.86. Підписано до друку 22.09.86. БФ 10235. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2305700 прим. Зам. 04416.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» **© Журнал «Перець» 1986 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejournal.com

Ціна 30 коп. Індекс 74393

Адміністрація США виділила 100 мільйонів доларів для контрас — запеклих ворогів нікарагуанського народу.

Мал. В. ГЛИБЕНКА

Бандомет.